

indeks

Politechnika Świętokrzyska

NR 81 ROK 2016
ISSN 1426-2991

PISMO POLITECHNIKI ŚWIĘTOKRZYSKIEJ W KIELCACH

Prof. Wiesław Trąpczyński
rektorem
Politechniki Świętokrzyskiej
w kadencji 2016-2020

Politechnika Świętokrzyska

200-lecie Szkoły Akademiczno-Górnicyzej w Kielcach 25 lutego 2016 r.

Władze Uczelni w kadencji 2016-2020	4
Początek był w Kielcach...	8
Pół wieku historii w jednym miejscu	9
Doktorzy honoris causa Politechniki Świętokrzyskiej	10
Obelisk laserowych technologii metali	11
Warsztaty pracy rzeczoznawcy budowlanego	11
Sukcesy na targach w Genewie	12
Młodzi wynalazcy nagrodzeni	13
Nowy projekt CEEPUS	15
Novatory 2015	15
Przedsiębiorczość niejedno ma imię	16
Inżynieria danych – studia z przyszłością	16
Najmłodszy wydział – w ekstraklasie	17
Awanse naukowe pracowników	18
Z cegłą za pan brat	19
Motoryzacyjne zawody o puchar dziekana	19
Kielce oczami studentów architektury	20
„Starami” do Indii – 40 lat temu	22
Z piekła do niebia, czyli... jak piłkarze ręczni zdobyli złoto AMP	25
Majówka w Górach Bardzkich i Złotyach	26

indeks

Pismo Politechniki Świętokrzyskiej
ukazuje się od 1992 roku

Adres redakcji:

Politechnika Świętokrzyska
25-314 Kielce,
Al. Tysiąclecia Państwa Polskiego 7,
Budynek Biblioteki Głównej, pok. 18BG
tel. 041 342-43-30
e-mail: k.dziewit@tu.kielce.pl

Sekretarz redakcji:

Kamil Dziewit

Projekt graficzny winiety:

Mariusz Brudnik

Zdjęcia:

Andrzej Borys, Agnieszka Duda, Kamil
Dziewit, Tomasz Fąfara, Jakub Kulpa,
Paula Lesiak, Patryk Ptak, Krzysztof Sabat,
Bartłomiej Zarzycki

Druk:

Agart Kielce, ul. J. N. Jeziorańskiego 67

Szanowni Państwo,

Dobiega końca moja druga kadencja jako rektora Politechniki Świętokrzyskiej. Był to dla mnie czas intensywnej aktywności. Zaczynałem w 2008 roku ze świadomością jak wielką i niepowtarzalną szansę na rozwój Uczelni tworzą fundusze unijne. Mam dziś satysfakcję, że w ciągu minionych 8 lat udało się całkowicie zmodernizować naszą Politechnikę. Została dobrze wyposażona, co umożliwiło rozwój kadry naukowo-dydaktycznej. Te osiągnięcia nie byłyby możliwe bez przychylności władz regionu, ale przede wszystkim bez wysiłków wielu naszych pracowników.

Na czas mojego rektorowania przypadły dwie ważne rocznice. 50-lecie Politechniki Świętokrzyskiej stanowiło okazję do przypomnienia przebytej drogi. Byłem świadkiem i uczestnikiem wielu przemian. Kiedy w 1972 roku rozpoczynałem pracę asystenta w Kielecko-Radomskiej Wyższej Szkole Inżynierskiej, właśnie utworzone zostały studia magisterskie, Wydział Mechaniczny otrzymał uprawnienie do nadawania stopnia naukowego doktora nauk technicznych, a dwa lata później Uczelni przyznano status politechniki. Rozwój naukowy to najważniejsze osiągnięcie minionego półwiecza. Dziś pięć wydziałów kształci na 19 kierunkach i w ponad 60 specjalnościach, obejmujących cały obszar wiedzy technicznej, potrzebnej dla osiągnięcia postępu cywilizacyjnego. Natomiast 200-lecie utworzenia Szkoły Akademiczno-Górnicy w Kielcach dało sposobność do przypomnienia, że tu, w Pałacu Biskupów Krakowskich, są korzenie wyższego szkolnictwa technicznego. Z kieleckiej akademii swe tradycje wywodzi nie tylko Politechnika Świętokrzyska, ale także Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie i Politechnika Warszawska.

Tradycja ta to powód do dumy. Jednak pamiętając o niej, musimy patrzeć w przyszłość. Nowym władzom – rektorowi profesorowi Wiesławowi Trąmpczyńskiemu, prorektorom i dziekanom – życzę wytrwałości i skuteczności w realizacji kolejnych celów. Nasz potencjał sprawia, że Politechnika Świętokrzyska może nadal odgrywać ważną rolę w budowaniu przyszłości regionu i kraju.

**Prof. dr hab. inż. Stanisław Adamczak, dr h.c. multi
Rektor Politechniki Świętokrzyskiej**

Kielce, czerwiec 2016 r.

Władze Uczelni w kadencji 2016-2020

1 września 2016 roku stery Uczelni przejmie prof. dr hab. inż. Wiesław Trąmpczyński.

Uczelniane Kolegium Elektorów głosowało 27 kwietnia 2016 roku. O fotel rektora Politechniki Świętokrzyskiej w kadencji 2016-2020 rywalizowało czterech kandydatów: prof. Bogdan Antoszewski i prof. Zbigniew Koruba z Wydziału Mechatroniki i Budowy Maszyn, prof. Jerzy Zbigniew Piotrowski z Wydziału Inżynierii Środowiska, Geomatyki i Energetyki oraz prof. Wiesław Trąmpczyński z Wydziału Budownictwa i Architektury, rektor Politechniki w latach 2000-2008. Już w pierwszej turze zdecydowaną większość głosów zdobył prof. Wiesław Trąmpczyński – 44 z 71.

1 września przejmie on władzę w Uczelni od ustępującego rektora prof. Stanisława Adameczaka, który funkcję pełnił w kadencjach 2008-2012 i 2012-2016.

– Tylko poprzez kontynuację można coś stworzyć. I tak jak pan rektor Adameczak kontynuował moje zamierzenia, ja chcę kontynuować to, co on robił. Na pewno będą zmiany w kierowaniu uczelnią, bo każdy ma inną dynamikę – powiedział po wyborze rektor elekt.

Posiedzenie Uczelnianego Kolegium Elektorów

Kandydaci na rektora prezentowali swoje programy podczas spotkania z elektorami

REKTOR ELEKT

prof. dr hab. inż. Wiesław Trąmpczyński

Absolwent Politechniki Warszawskiej, gdzie ukończył studia na Wydziale Maszyn Roboczych i Pojazdów (obecnie Samochodów i Maszyn Roboczych) w roku 1971. W latach 1971-1996 pracował w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki PAN w Warszawie, gdzie uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w roku 1987, a w latach 1989-1992 pełnił funkcję zastępcy dyrektora ds. wdrożeń. W okresie tym zorganizował w Politechnice Świętokrzyskiej trzy laboratoria: mechaniki gruntów, wytrzymałości materiałów i laserowe. To ostatnie stało się podstawą Centrum Laserowych Technologii Metali.

W roku 1996 otrzymał tytuł profesora nauk technicznych.

Od roku 1996 pracuje w Politechnice Świętokrzyskiej, na Wydziale Budownictwa i Architektury, gdzie jest kierownikiem Katedry Wytrzymałości Materiałów, Konstrukcji Betonowych i Mostowych.

W latach 2000-2008 pełnił funkcję rektora Politechniki Świętokrzyskiej. W uznaniu działalności na rzecz rozwoju Politechniki Świętokrzyskiej i Kielc uzyskał „Nagrodę Kielc”.

Po zakończeniu pełnienia funkcji rektora, w ciągu minionych 7 lat, opatentował 3 wynalazki, w tym 2 nagrodzone, a w jego katedrze 3 osoby uzyskały stopień doktora habilitowanego.

Autor lub współautor ponad 150 prac naukowych.

Od roku 2011 jest członkiem Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN (kadencje 2011-2014, 2014-2017), w którym od roku 2014 pełni funkcję wiceprzewodniczącego.

Podczas posiedzenia 10 maja 2016 r. Uczelniane Kolegium Elektorów, na wniosek rektora elekta, wybrało prorektorów Politechniki Świętokrzyskiej na kadencję 2016-2020. Przedstawiamy ich notki biograficzne.

PROREKTOR ELEKT DS. OGÓLNYCH
dr hab. inż. Barbara Goszczyńska, prof. PŚk

Absolwentka Politechniki Łódzkiej, gdzie ukończyła studia na Wydziale Budownictwa Lądowego w roku 1972, uzyskując za dyplom nagrodę Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych. Od 1973 roku zatrudniona w Politechnice Świętokrzyskiej, początkowo w Kielecko-Radomskiej Wyższej Szkole Inżynierskiej. Doktorat obroniła z wyróżnieniem na Wydziale Budownictwa i Architektury Politechniki Łódzkiej w roku 1984, a stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie budownictwo, specjalności konstrukcje betonowe, uzyskała na Wydziale Budownictwa i Architektury Politechniki Świętokrzyskiej.

Obszar badań to analiza zachowania się elementów żelbetowych pod wpływem działania obciążenia ze szczególnym uwzględnieniem procesu powstawania i rozwoju rys.

Jest autorem lub współautorem około 90 publikacji, ekspertyz, projektów; promotorem 3 prac doktorskich (otwarte przewody) oraz promotorem pomocniczym 1 pracy.

Od 1 stycznia 2015 roku zatrudniona jest na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Katedrze Wytrzymałości Materiałów, Konstrukcji Betonowych i Mostowych na Wydziale Budownictwa i Architektury PŚk.

W okresie zatrudnienia w Politechnice Świętokrzyskiej pełniła funkcje: zastępcy dyrektora Instytutu Konstrukcji Budowlanych WBL, prodziekana ds. studenckich i dydaktyki WBL, prorektora ds. studenckich i dydaktyki PŚk, dyrektora administracyjnego i kanclerza PŚk. Obecnie jest kierownikiem Zakładu Diagnostyki i Konstrukcji Betonowych.

W latach 2000-2006 była członkiem Komisji Akredytacyjnej Uczelni Technicznych KAUT.

PROREKTOR ELEKT
DS. STUDENCKICH I DYDAKTYKI
dr hab. Artur Maciąg, prof. PŚk

W roku 1990 obronił pracę magisterską z zakresu matematyki na Wydziale Matematyki i Fizyki Uniwersytetu Jagiellońskiego. W roku 1999 uzyskał stopień doktora nauk technicznych na Wydziale Mechatroniki i Budowy Maszyn Politechniki Świętokrzyskiej (temat pracy: „Analiza stabilności odwrotnych pól temperatur w elementach maszyn”). Stopień doktora habilitowanego uzyskał w roku 2011 na Wydziale Maszyn Roboczych i Transportu Politechniki Poznańskiej (temat pracy: „Funkcje Trefftza dla wybranych prostych i odwrotnych zagadnień mechaniki”).

W roku 1990 rozpoczął pracę w Politechnice Świętokrzyskiej. Obecnie zatrudniony jest na stanowisku profesora w Katedrze Informatyki i Matematyki Stosowanej na Wydziale Zarządzania i Modelowania Komputerowego, gdzie pełni funkcję prodziekana ds. nauki i badań.

Artur Maciąg posiada w swoim dorobku naukowym osiemdziesiąt osiem publikacji. Wygłosił dwadzieścia dziewięć referatów na konferencjach zagranicznych oraz szesnaście na krajowych. Był kierownikiem dwóch grantów. Jest promotorem w trzech otwartych przewodach doktorskich. Należy do czterech towarzystw naukowych.

W swojej pracy dydaktycznej prowadził zajęcia z zakresu różnych działów matematyki, statystyki, ekonometrii, badań operacyjnych, prognozowania i symulacji oraz metod numerycznych. Ma bardzo dobry kontakt ze studentami. Potwierdzeniem uznania przez studentów są rokrocznie uzyskiwane bardzo wysokie oceny w ankietach. Aktualnie jest opiekunem koła naukowego „Arystoteles” na WZiMK. Prowadzi też indywidualną opiekę nad studentami uczestniczącymi w programie Erasmus.

Jest żonaty i ma dwoje dzieci. Uwielbia wędrowki górskie, narciarstwo oraz jazdę na rowerze. Często słucha muzyki (od poważnej do rocka).

PROREKTOR ELEKT
DS. BADAŃ NAUKOWYCH
I WSPÓŁPRACY Z PRZEMYSŁEM
prof. dr hab. inż. Zbigniew Koruba

W 1982 roku ukończył z wyróżnieniem studia w Kijowskim Instytucie Inżynierów Lotnictwa Cywilnego na Wydziale Mechanicznym. W teże uczelni ukończył także studia doktoranckie i uzyskał stopień doktora nauk technicznych w 1990 roku w dyscyplinie automatyka i robotyka. Natomiast w 2001 roku otrzymał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie mechanika, nadany przez Radę Wydziału Uzbrojenia i Lotnictwa Wojskowej Akademii Technicznej. Tytuł profesora nauk technicznych otrzymał w 2010 roku.

Od 1984 roku pracuje w Politechnice Świętokrzyskiej jako nauczyciel akademicki. Obecnie jest kierownikiem Katedry Techniki Komputerowych i Uzbrojenia i pełni funkcję dziekana Wydziału Mechatroniki i Budowy Maszyn.

Jego zainteresowania naukowe obejmują mechanikę, automatykę i robotykę, dynamikę układów materialnych, sterowanie obiektami latającymi, optymalizację układów mechanicznych, symulacje komputerowe oraz naprowadzanie broni precyzyjnego rażenia.

Wypromował 4 doktorów nauk technicznych (w tym 2 po uzyskaniu tytułu), jest promotorem 3 otwartych przewodów doktorskich i opiekunem 1 doktoranta. Był recenzentem (prof. Z. Engel), dwóch wniosków na stanowisko profesora, 9 rozpraw habilitacyjnych, dziesięciu rozpraw doktorskich, dwóch wniosków o nadanie tytułu doktora honoris causa, kilku monografi i podręczników oraz ponad 100 recenzji artykułów naukowych i wniosków o granty.

W swoim dorobku naukowym posiada ponad 200 publikacji naukowych, w tym jest autorem lub współautorem 5 monografi (jedna wydana za granicą przez Wydawnictwo Springer).

Ma żonę i troje dzieci – Marysięnkę (oczko w głowie tatusia), Tamarę (informatyk) i Marcina (ratownik medyczny).

Władze Uczelni w kadencji 2016-2020

**PROREKTOR ELEKT
DS. ROZWOJU KADRY
I WSPÓŁPRACY Z ZAGRANICĄ**
dr. hab. inż. Tomasz Kozłowski, prof. PŚk

W 1984 roku ukończył Politechnikę Krakowską. W tej samej uczelni obronił pracę doktorską i uzyskał stopień doktora nauk technicznych w 1988 roku, a w 1997 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych.

Od roku 1984 pracownik Politechniki Świętokrzyskiej, od roku 1998 na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

Jego zainteresowania badawcze to zjawiska mrozowe w gruntach; fizykochemia ilów i minerałów ilastych; teoria kalorymetrii skaningowej DSC, MDSC i QI-MDSC; termoporometria; przepuszczalność hydrauliczna gruntów spoistych; adsorpcja metali ciężkich i adsorbentów organicznych na ilach i minerałach ilastych; niskotemperaturowe (do -1500°C) właściwości wody adsorbowanej.

Jest autorem dziewięciu i współautorem trzech publikacji w czasopiśmie wyróżnionych na liście JCR („lista filadelfijska”). Autor dwóch monografii, w tym wydanej w 2015 roku przez Wydawnictwo Naukowe PWN.

Napisał recenzje 31 artykułów w czasopiśmie z listy JCR („lista filadelfijska”), wyróżniony w roku 2013 „Certificate of Excellence in Reviewing” przez wydawnictwo Elsevier Publishing.

Promotor czterech zakończonych i dwóch otwartych przewodów doktorskich. Recenzent w trzech przewodach doktorskich i jednym przewodzie habilitacyjnym.

W kadencji 2008-2012 pełnił funkcję prodziekana ds. badań naukowych i współpracy z zagranicą Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska, a w kadencji 2012-2016 – prodziekana ds. nauki i rozwoju kadry Wydziału Inżynierii Środowiska, Geomatyki i Energetyki.

Żonaty z Małgorzatą, syn Bartosz.

W maju 2016 roku rady wydziałów Politechniki Świętokrzyskiej wybrały dziekanów na kadencję 2016-2020. Przedstawiamy ich sylwetki.

**DZIEKAN ELEKT
WYDZIAŁU MECHATRONIKI
I BUDOWY MASZYN**
prof. dr hab. inż. Tomasz Stańczyk

Stopień magistra inżyniera o specjalności samochodu i ciągniki uzyskał w Politechnice Warszawskiej w 1976 roku. W 1982 roku obronił pracę doktorską na Wydziale Mechanicznym Politechniki Świętokrzyskiej, a habilitację uzyskał na Wydziale Mechanicznym Wojskowej Akademii Technicznej. Tytuł profesora nauk technicznych został mu nadany przez Prezydenta RP w 2014 roku.

W roku 1980 rozpoczął pracę na stanowisku starszego asystenta w Instytucie Pojazdów i Maszyn Roboczych Politechniki Świętokrzyskiej, a od roku 1982 na stanowisku adiunkta. Od roku 1996 jest zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

Główne obszary działalności naukowej to zagadnienia dynamiki maszyn oraz techniki samochodowej, a w szczególności problemy dynamiki pojazdów samochodowych, eksploatacyjnych badań niezawodności samochodów i ich diagnostyki. Równoległym obszarem jego zainteresowań były problemy komputerowego wspomagania prac inżynierskich (obliczeń i badań). Od połowy lat 90. dominującym obszarem działalności naukowej stały się problemy bezpieczeństwa pojazdów samochodowych. Tematyka ta zaczęła dominować w prowadzonych pracach badawczych i publikacjach naukowych, zarówno profesora, jak i grupy młodych współpracowników naukowych.

W latach 1988-1991 oraz 1996-2009 kierownik Zakładu Pojazdów Samochodowych i Ciągników. Od 1996 do 2002 roku prodziekan Wydziału Mechanicznego ds. nauki

i badań. Od 2009 roku kierownik Katedry Pojazdów Samochodowych i Transportu.

Jest autorem lub współautorem 125 publikacji, w tym 77 artykułów opublikowanych w czasopiśmie naukowych i naukowo-technicznych oraz 34 referatów konferencyjnych. Napisał dwie monografie, jest współautorem jednego podręcznika akademickiego i trzech skryptów oraz współautorem siedmiu patentów. Jest redaktorem naukowym jednej monografii opublikowanej w języku angielskim i ośmiu Zeszytów Naukowych Politechniki Świętokrzyskiej. Wypromował czterech doktorów nauk technicznych i jest promotorem w dwóch otwartych przewodach doktorskich.

**DZIEKAN ELEKT
WYDZIAŁU BUDOWNICTWA
I ARCHITEKTURY**
dr hab. inż. Marek Iwański, prof. PŚk

W Uczelni pracuje od 1982 roku. Obecnie kieruje Katedrą Inżynierii Komunikacyjnej. W kadencji 2012-2016 pełni funkcję dziekana Wydziału Budownictwa i Architektury Politechniki Świętokrzyskiej.

Jest specjalistą z zakresu technologii materiałów i nawierzchni drogowych. Prowadzi badania dotyczą wykorzystania kruszywa węglanowego oraz wapna hydratyzowanego w technologii mieszanek mineralno-asfaltowych. Obecnie głównym kierunkiem jego badań jest zastosowanie asfaltu spienionego w technologii recyklingu głębokiego konstrukcji nawierzchni na zimno oraz wytwarzanie mieszanek mineralno-asfaltowych w technologii na półciepło (HWMA) oraz na ciepło (WMA) z wykorzystaniem modyfikatorów niskowiskozowych.

Wypromował 5 doktorów nauk technicznych. Opublikował dwie monografie oraz jest współautorem monografii wydanej za granicą. Jest autorem lub współautorem ponad 150 prac naukowych opublikowanych w kraju i za granicą.

**DZIEKAN ELEKT
WYDZIAŁU ELEKTROTECHNIKI,
AUTOMATYKI I INFORMATYKI**
dr hab. inż. Antoni Różowicz, prof. PŚk

Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Częstochowskiej. Od 1975 roku nauczyciel akademicki Politechniki Świętokrzyskiej. Stopień naukowy doktora nauk technicznych uzyskał w 1987 roku w Instytucie Elektroenergetyki i Sterowania Układów Politechniki Śląskiej. Stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych otrzymał w 2006 roku na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Od 2007 roku jest zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Katedrze Urządzeń Elektrycznych i Techniki Świetlnej.

Jego zainteresowania naukowe to zagadnienia jakości energii elektrycznej oraz pracy świetlnych systemów oświetleniowych. Był członkiem międzynarodowej komisji do spraw podniesienia jakości i niezawodności zasilania z sieci rozdzielczych oraz zespołu realizującego programy rządowe dotyczące ponoszonych strat przez zakłady przemysłowe w warunkach deficytu mocy. Jest autorem metod i algorytmów pozwalających optymalizować moc oraz lokalizację podstacji w funkcji dynamiki obciążeniowej szlaku, wyniki tych prac zostały wdrożone w układach zasilania podstacji trakcyjnych. Drugi obszar zainteresowań to świetlne systemy oświetleniowe ze szczególnym uwzględnieniem rtęciowych lamp wyładowczych. Posiada uprawnienia budowlane wykonawcze i projektowe w zakresie instalacji i sieci elektrycznych. Jest członkiem m.in. Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Polskiego Komitetu Oświetleniowego.

Opublikował ponad 110 artykułów w czasopiśmie krajowych i zagranicznych, 1 monografię, ponad 40 referatów oraz ponad 40 opinii i ekspertyz technicznych. Jest autorem lub współautorem kilkudziesięciu wdrożeń przemysłowych z zakresu układów zasilania w energię elektryczną, iluminacji i sterowania świetlnymi systemami oświetleniowymi oraz konfiguracji zasilania podstacji trakcyjnych w funkcji dynamiki obciążeniowej.

**DZIEKAN ELEKT
WYDZIAŁU ZARZĄDZANIA
I MODELOWANIA KOMPUTEROWEGO**
dr hab. inż. Artur Bartosik, prof. PŚk

Jest absolwentem Wydziału Mechaniczno-Energetycznego Politechniki Wrocławskiej. Od roku 1983 pracuje w Politechnice Świętokrzyskiej, początkowo na Wydziale Mechanicznym, a następnie na Wydziale Zarządzania i Modelowania Komputerowego. Prowadzi zajęcia dydaktyczne, m.in. z przedmiotów: Mechanika płynów, Wymiana ciepła, Renewable Energy Sources, Transnational Technology Transfer, Maszyny przepływowe.

Opublikował ponad 90 prac naukowych z zakresu przepływów pulsacyjnych z wymianą ciepła oraz przepływów dwu-fazowych, w tym nie-newtonowskich. Opublikował kilka skryptów akademickich. Jest recenzentem czasopism naukowych zarówno polskich, jak i zagranicznych. Należy do organizacji naukowych krajowych i zagranicznych, w tym Sekcji Mechaniki Płynów przy Komitecie Mechaniki Polskiej Akademii Nauk, Polskiego Towarzystwa Reologii Stosowanej, Podsekcji Turbulencji PAN.

W roku 1994 zorganizował Centrum Kształcenia Ustawicznego w Politechnice Świętokrzyskiej, którym kierował do 2002 roku. W roku 2002 podjął się organizacji spółki Świętokrzyskie Centrum Innowacji i Transferu Technologii, którą zarządzał do grudnia 2007 roku.

Kierował kilkunastoma projektami międzynarodowymi i krajowymi. Jest ekspertem-evaluatorem projektów unijnych, w tym POIG, POIR. Był organizatorem i uczestnikiem kilkunastu misji gospodarczych i naukowych w krajach europejskich.

W latach 2003-2006 reprezentował Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego w pracach Grupy Roboczej ds. Edukacji Dorosłych Programu Socrates Grundtvig przy Directorate General for Education and Culture, w Komisji Europejskiej w Brukseli.

W latach 2012-2016 dziekan Wydziału Zarządzania i Modelowania Komputerowego w Politechnice Świętokrzyskiej.

**DZIEKAN ELEKT
WYDZIAŁU INŻYNIERII ŚRODOWISKA,
GEOMATYKI I ENERGETYKI**
dr hab. Lidia Dąbek, prof. PŚk

Ukończyła studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Kielcach w 1984 roku. W tym samym roku podjęła pracę w Instytucie Chemii WSP w Kielcach na stanowisku asystenta. Pracę doktorską obroniła w czerwcu 1993 roku uzyskując stopień naukowy doktora nauk chemicznych. W 1998 roku rozpoczęła pracę w Politechnice Świętokrzyskiej w Kielcach na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska. Rozprawę habilitacyjną pt. „Regeneracja zużytych węgla aktywnych” opublikowała w 2007 roku. Stopień doktora habilitowanego nauk technicznych otrzymała w 2008 roku na Wydziale Inżynierii i Ochrony Środowiska Politechniki Częstochowskiej.

Zajmuje się zagadnieniami sorpcji i katalizy w inżynierii i ochronie środowiska oraz aspektami chemicznymi w technologii oczyszczania wody, oczyszczania ścieków, unieszkodliwiania odpadów, przemianami chemicznymi zanieczyszczeń w środowisku, jak również wykorzystaniem analizy instrumentalnej w badaniach środowiska oraz ochroną powietrza i rozprzestrzenianiem się zanieczyszczeń w powietrzu atmosferycznym.

Jest autorką lub współautorką ponad 130 prac, opublikowanych w liczących się czasopiśmie krajowych i zagranicznych, materiałach konferencji oraz w zeszytach naukowych. Była kierownikiem dwóch grantów badawczych, jak również uczestniczyła w licznych badaniach wykonywanych na zlecenie jednostek zewnętrznych. Jest współautorem dwóch patentów.

W kadencjach 2004-2008 i 2008-2012 prodziekan ds. studenckich i dydaktyki Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska. W latach 2009-2014 kierownik Katedry Inżynierii i Ochrony Środowiska. Od października 2012 roku ekspert Polskiej Komisji Akredytacyjnej.

Od 1 września 2012 roku dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska, Geomatyki i Energetyki Politechniki Świętokrzyskiej.

Początek był w Kielcach...

Otwarcie uroczystego posiedzenia Senatów, od prawej rektorzy: Politechniki Warszawskiej prof. Jan Szmidt, PŚK prof. Stanisław Adamczak i AGH prof. Tadeusz Słomka

Wyższe szkolnictwo techniczne w Polsce ma 200 lat – tyle minęło od utworzenia Szkoły Akademicko-Górnicznej.

W Pałacu Biskupów Krakowskich w Kielcach odbyło się 25 lutego 2016 r. uroczyste posiedzenie senatów trzech uczelni technicznych: Politechniki Warszawskiej, Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica i Politechniki Świętokrzyskiej. To bezprecedensowe wydarzenie wpisało się w obchody jubileuszu 200-lecia utworzenia Szkoły Akademicko-Górnicznej w Kielcach, pierwszej uczelni technicznej na ziemiach polskich. Poprzedziła je msza święta, celebrowana przez ks. biskupa ordynariusza Diecezji Kieleckiej Jana Piotrowskiego.

– To było wydarzenie historyczne mało znane w Polsce. Dopiero niedawno zaczęliśmy szeroko informować o tym, że wyższe szkolnictwo techniczne miało początek w Kielcach – mówił podczas uroczystości rektor Politechniki Świętokrzyskiej prof. Stanisław Adamczak.

Posiedzenie senatów było wyrazem szacunku dla wspólnych początków trzech uczelni. 200 lat temu, 20 lutego 1816 r., władze Królestwa Polskiego podjęły decyzję o powołaniu w Kielcach Głównej Dyrekcji Górniczej oraz Szkoły Akademicko-Górnicznej, siódmej w Europie i pierwszej w Polsce uczelni

Rektorzy przed północnym skrzydłem pałacu biskupów, siedzibą Szkoły Akademicko-Górnicznej

technicznej. Szkoła Akademicko-Górnicza, założona z inicjatywy Stanisława Staszica, działała nad Silnicą dziesięć lat i położyła podwaliny pod rozwój wyższego szkolnictwa technicznego w Polsce. Jej profesorami i absolwentami byli wybitni specjaliści, którzy budowali Staropolski Okręg Przemysłowy i rozpoczęli rewolucję naukowo-przemysłową na ziemiach polskich.

Przy tworzeniu pierwszej w Polsce politechniki korzystano głównie z dorobku i potencjału słynnej Akademii Górniczej w saksońskim Freibergu, ośrodka naukowego opartego na rozwijającym się od wczesnego

średniowiecza górnictwie i hutnictwie srebra, ołowiu oraz cynku. Stamtąd też sprowadzono do kieleckiej uczelni wykładowców.

Wśród wielu znakomitych gości rocznicowej uroczystości nie zabrakło przedstawicieli Uniwersytetu Technicznego we Freibergu. Znany regionalista dr Cezary Jastrzębski przedstawił okoliczności, w jakich doszło do utworzenia Szkoły Akademicko-Górnicznej, natomiast rektorzy zaprezentowali osiągnięcia swoich uczelni.

Jubileuszowi patronował wiceprezes Rady Ministrów, minister nauki i szkolnictwa wyższego Jarosław Gowin.

Pół wieku historii w jednym miejscu

Ośrodek Historii i Tradycji Politechniki Świętokrzyskiej został uroczystie otwarty 25 maja w obecności przedstawicieli władz i pracowników uczelni.

W ośrodku, który znajduje się w gmachu Rektoratu i Biblioteki Głównej, gromadzone są i upowszechniane historyczne dokumenty, fotografie oraz eksponaty związane z działalnością Politechniki Świętokrzyskiej. Autorem aranżacji wnętrz jest architekt Agnieszka Sempioł, pracownik naukowo-dydaktyczny Katedry Architektury i Urbanistyki Wydziału Budownictwa i Architektury PŚk.

W Sali Historii i Nauki, zajmującej zasadniczą część ośrodka, wyeksponowane zostały przedmioty związane z ważnymi wydarzeniami historycznymi dotyczącymi Politechniki Świętokrzyskiej. To między innymi pisma informujące o powstaniu Uczelni oraz kolejnych jej przekształceniach i zdjęcia obiektów stanowiących siedzibę Kielecko-Radomskiej Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej i Kielecko-Radomskiej Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej – przy ul. Kościuszki.

Kolejną część ekspozycji stanowią pierwsze dyplomy wydane przez Uczelnię – uzyskania tytułu inżyniera, magistra inżyniera, stopnia naukowego doktora, doktora habilitowanego, nadania tytułu naukowego profesora oraz tytułu, godności i prawa doktora honoris causa.

Kolejnym filarem ośrodka jest kolekcja płaskorzeźb. Wśród eksponatów znajduje się płaskorzeźba przedstawiająca Stanisława Staszica, współorganizatora Szkoły Akademiczno-Górnicznej w Kielcach oraz prace konkursowe na wykonanie projektów posągów Stanisława Staszica i Eugeniusza Kwiatkowskiego.

W tej części ośrodka znajduje się kopia Relikwiarza Drzewa Krzyża Świętego, przechowywanego w Bazylice Mniejszej na Świętym Krzyżu, będącego jednocześnie przyczynkiem i inspiracją do stworzenia godła, sztandaru PŚk oraz wzorów dokumentów, a także medali okolicznościowych wydanych z okazji jubileuszu 50-lecia funkcjonowania Politechniki Świętokrzyskiej oraz 200-lecia Szkoły Akademiczno-Górnicznej w Kielcach.

W Sali Tradycji i Symboli zaprezentowane zostały m.in. atrybuty Uczelni – jej godło i logo, a także prace zgłoszone na konkurs na koncepcję godła, ogłoszony w roku 2013. Ponadto przedstawiono tu wybrane nagrody przyznane Politechnice Świętokrzyskiej oraz prace artystyczne związane z Uczelnią. Centralne miejsce w Sali Tradycji i Symboli zajmuje sztandar, poświęcony podczas jubileuszu 50-lecia Politechniki Świętokrzyskiej. ▲

Podczas otwarcia Ośrodka Historii i Tradycji Politechniki Świętokrzyskiej

Sztandar Uczelni w Sali Tradycji i Symboli

Historyczne dyplomy absolwentów i nagrody

Doktorzy honoris causa Politechniki Świętokrzyskiej

Prof. Kazimierz Flaga Prof. Janusz Kowal

Podczas uroczystości, która odbyła się 24 lutego br. w Politechnice Świętokrzyskiej, prof. dr hab. inż. Kazimierz Flaga dołączył do grona wybitnych postaci polskiej nauki, którym władze Uczelni nadały tytuł doktora honoris causa.

Profesor jest wysokiej klasy specjalistą w budownictwie i mechanice, specjalizującym się w budownictwie mostów i tuneli, konstrukcjach betonowych, nieniszczących metodach badań materiałów i konstrukcji, technologii betonu i prefabrykacji.

Tytuł magistra inżyniera uzyskał w 1961 roku na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Krakowskiej ze specjalnością konstrukcje budowlane i inżynierskie. Stopień doktora nauk technicznych otrzymał w roku 1967, a Rada Wydziału Lądowego Politechniki Krakowskiej w 1971 roku nadała Profesorowi stopień doktora habilitowanego (wyróżnienie). W roku 1984 otrzymał tytuł naukowego profesora nauk technicznych. Karierę zawodową rozpoczął w Politechnice Krakowskiej, gdzie pracuje do dziś; od 1992 r. na stanowisku profesora zwyczajnego.

Działalność zawodowa Profesora Kazimierza Flagi to 90 (autorskich lub współautorskich) projektów konstrukcyjnych, architektoniczno-konstrukcyjnych i technologicznych różnych obiektów budowlanych i inżynierskich. Wypromował 10 doktorów nauk technicznych. Jest promotorem 2 przewodów doktorskich, inspiratorem 9 prac habilitacyjnych, recenzentem 60 prac doktorskich (13 dla CK), recenzentem dorobku w 43 przewodach habilitacyjnych (23 dla CK), recenzentem wydawniczym 4 prac habilitacyjnych, redaktorem naukowym 5 prac habilitacyjnych i 1 monografii profesorskiej; opiniodawcą 30 wniosków o tytuł naukowy profesora (23 dla CK), 10 wniosków na stanowisko profesora nadzwyczajnego, 3 wniosków na stanowisko profesora zwyczajnego oraz promotorem 2 doktoratów „honoris causa”.

Publikowany dorobek Profesora Kazimierza Flagi obejmuje (autor/współautor) 336 prac naukowych, w tym 17 monografii, 200 studiów i rozpraw, 119 artykułów naukowych oraz 16 komunikatów. Profesor wygłosił 210 referatów na konferencjach, sympozjach i seminariach naukowych (31 za granicą: Udine, Montreal, Londyn, Warna, Palermo, Piza, Primorsko, Bratysława, Lwów, Cardiff, Mińsk, Irkuck, Wiedeń, Štrbske Pleso, Covilha, Coimbra, Dundee, La Serena, Santiago de Chile, Dniepropietrowsk, Tel Aviv). Jest także autorem lub współautorem 285 zleconych prac naukowo-badawczych oraz 2 patentów.

Prof. dr hab. inż. Janusz Kowal od 22 czerwca jest 16. doktorem honoris causa Politechniki Świętokrzyskiej.

Profesor Janusz Kowal to wybitny uczony o bogatym dorobku naukowym w dyscyplinach: mechanika, automatyka i robotyka, budowa i eksploatacja maszyn, twórca znanej w kraju i na świecie szkoły naukowej w zakresie sterowania w układach mechanicznych.

Tytuł magistra inżyniera uzyskał w 1973 roku na Wydziale Elektrotechniki Akademii Górniczo-Hutniczej ze specjalnością automatyka przemysłowa. Stopień doktora nauk technicznych otrzymał w roku 1982 nadany uchwałą Rady Wydziału Maszyn Górniczych i Hutniczych Akademii Górniczo-Hutniczej. Rada ta w 1990 roku nadała Profesorowi stopień doktora habilitowanego. W roku 1996 otrzymał tytuł profesora nauk technicznych. Karierę zawodową rozpoczął w Akademii Górniczo-Hutniczej, gdzie pracuje do dziś; od 2000 roku na stanowisku profesora zwyczajnego. W 2015 roku otrzymał tytuł doktora honoris causa Politechniki Lubelskiej i Politechniki Śląskiej.

Działalność naukowa Profesora Janusza Kowala koncentruje się wokół dynamiki układów mechanicznych, wibroakustyki, automatyki oraz sterowania układów i struktur mechanicznych. Do najważniejszych osiągnięć należą pionierskie prace z zakresu metod aktywnych redukcji drgań, dotyczące zagadnień minimalizacji niepożądanych efektów zakłócających prawidłowe funkcjonowanie maszyn i urządzeń oraz szkodliwych drgań przekazywanych do otaczającego środowiska i ich oddziaływanie na organizm człowieka. Oryginalne, innowacyjne rozwiązania konstrukcyjne Profesora i jego zespołu zostały opatentowane (współautor 14 patentów) i wdrożone.

Profesor Janusz Kowal współpracuje z wieloma ośrodkami przemysłowymi – m.in. w ramach Konsorcjum Instytutu Autostrada Technologii i Innowacji, gdzie kieruje Centrum Automatykacji, Sterowania Układów i Struktur Mechanicznych.

Uczony współpracuje z wieloma ośrodkami krajowymi i zagranicznymi. Od 20 lat jest związany z Politechniką Świętokrzyską. Prowadził wspólne badania w zakresie aktywnych układów redukcji drgań i sterowanych zawieszonych pojazdów, seminaria, konferencje naukowe.

Profesor jest twórcą i kreatorem nowych rozwiązań w dydaktyce m.in. inicjatorem utworzenia kierunku studiów mechatronika; uczestniczył w opracowaniu jego standardów i programów. Wypromował m.in. 10 doktorów nauk technicznych. Publikowany dorobek Profesora Janusza Kowala obejmuje ponad 240 prac naukowych, w tym 6 monografii, podręcznik akademicki „Podstawy automatyki”.

Obelisk laserowych technologii metali

Obelisk poświęcony laserowym technologiom metali odsłonięto na terenie Politechniki Świętokrzyskiej.

Prof. Henryk Frąckiewicz – budowniczy naszej Uczelni i jej rektor, uczony o niekwestionowanym autorytecie, twórca i dyrektor Centrum Laserowych Technologii Metali – zaplanował ustawienie na placu między budynkiem Centrum a akademikami obelisku laserowych technologii metali. Nieznani są autor i ostateczna wersja projektu. Z ustnych przekazów wiadomo, że kolumna z marmuru (obecnie granitu) miała być uzupełniona elementami metalowymi, wykonanymi z wykorzystaniem technologii laserowych. Niestety, śmierć Profesora w 1999 roku nie pozwoliła dzieła dokończyć.

Przez kilkanaście lat niedokończony obelisk intrygował przechodniów. W 2015 roku artysta rzeźbiarz Sławomir Micek podjął się opracowania projektu. Powstała wizja, uwzględniająca koncepcję prof. Henryka Frąckiewicza.

W górnej części kolumny znajduje się model atomu, symbolizujący przejścia pomiędzy poziomami energetycznymi atomu z emisją fotonu, co stanowi podstawę działania lasera. W dolnej części obelisku, na dwóch przeciwległych ścianach kolumny, umieszczono tablice, zawierające nazwę obelisku, intencję jego postawienia, godło Politechniki i przypomnienie wynalazców lasera.

Na pozostałych dwóch ścianach kolumny umieszczono kompozycję z elementów, których obróbkę wykonano wykorzystując wiązkę promieniowania laserowego. Są tu elementy wycinane, kształtowane (gięte), spawane, napawane i mikrograwerowane.

W odsłonięciu uczestniczyła wojewoda Agata Wojtyszek i wicemarszałek Jan Maćkowiak

Tablice i obelisk w całej okazałości

Warsztaty pracy rzeczoznawcy budowlanego

Konferencję otworzyli prof. Leonard Runkiewicz i rektor elekt Politechniki Świętokrzyskiej prof. Wiesław Trąpczyński

Specjaliści z zakresu budownictwa z całej Polski, jak również goście z zagranicy, po raz 14. obradowali podczas konferencji naukowo-technicznej „Warsztaty Pracy Rzeczoznawcy Budowlanego”.

Konferencja od wielu lat umożliwia przekazywanie i wymianę informacji, wiedzy i doświadczeń z zakresu szeroko rozumianego rzeczoznawstwa budowlanego. Wydarzenie w Cedzynie koło Kielc, w dniach 11-13 maja br., zorganizowali pracownicy PZITB Oddział Kielce oraz Katedry Wytrzymałości Materiałów, Konstrukcji Betonowych i Mostowych Politechniki Świętokrzyskiej pod przewodnictwem prof. Wiesława Trąpczyńskiego. Spotkanie odbyło się w okresie zmian dotyczących uwarunkowań prawnych rzeczoznawstwa budowlanego. Pierwszy dzień konferencji zdominowała dyskusja na temat zasad działalności rzeczoznawcy budowlanego w świetle nowych przepisów. W trakcie trzydniowych obrad odbyło się dziesięć sesji tematycznych.

Tematyka warsztatów obejmowała m.in. systemy monitoringu i nieniszczące metody badawcze, stosowane w ocenie stanu technicznego obiektów budowlanych z analizą wyników i przykładami zastosowań. Mówiono o ocenie stanu technicznego, trwałości konstrukcji z uwzględnieniem wpływu środowiska i innych oddziaływań zewnętrznych. Poruszano także zagadnienia eksploatacji i bezpieczeństwa w drogownictwie oraz stosowania nowoczesnych technologii budowlanych, a także metod napraw i wzmacniania konstrukcji.

Ostatniego dnia konferencji do grona uczestników dołączyli wojewoda świętokrzyski Agata Wojtyszek oraz p.o. dyrektora Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Warszawie Jacek Szer, który wystąpił z prezentacją na temat zagrożeń związanych z utrzymaniem obiektów budowlanych na podstawie najczęściej występujących błędów.

Sukcesy na targach w Genewie

Laureaci ogólnopolskiego konkursu Politechniki Świętokrzyskiej „Student-Wynalazca” z sukcesem zaprezentowali swoje projekty na 44. Międzynarodowej Wystawie Wynalazków w Genewie.

Pięć najlepszych rozwiązań, wyłonionych przez jury VI edycji konkursu, było prezentowanych w hali wystawowej ośrodka targowego Palexpo. Prototypy wynalazków przedstawiali: Michał Kwiatkowski i Piotr Terebun z Politechniki Lubelskiej, Łukasz Richter z Instytutu Chemii Fizycznej Polskiej Akademii Nauk w Warszawie, Bartosz Ambrozkiewicz z Politechniki Poznańskiej, Zbigniew Czyż z Politechniki Lubelskiej i Paweł Kocańda w imieniu twórców z Politechniki Świętokrzyskiej.

Wynalazek o nazwie „Sposób nakładania analitu z roztworu na podłoże do powierzchniowo wzmocnionej spektroskopii w polu elektrycznym” z Instytutu Chemii Fizycznej PAN został doceniony przez jury targów genewskich i nagrodzony złotym medalem z wyróżnieniem, a także otrzymał nagrodę specjalną Koreańskiego Stowarzyszenia Promocji Wynalazków (KIPA). Kolejna nagroda specjalna od koreańskiego stowarzyszenia została przyznana za wynalazek „Mięsień pneumatyczny” z Politechniki Świętokrzyskiej, który zdobył również srebrny medal wystawy w Genewie.

Do przedstawiciela Politechniki Poznańskiej, twórcy wynalazku „Sposób i układ do zmiany kąta ustawienia lusterek wstecznych pojazdu jednośladowego względem usytuowania głowy kierowcy”, powędrował genewski złoty medal z wyróżnieniem, puchar Szwajcarskiego Automobilklubu, a także dyplom uznania od stowarzyszenia Sarjah Youth ze Zjednoczonych Emiratów Arabskich.

Rozwiązanie z Politechniki Lubelskiej pod nazwą „Sposób i urządzenie do skróconego startu i lądowania statku powietrznego, zwłaszcza wiatrakowca” zostało uhonorowane srebrnym medalem targów genewskich, a także nagrodą za najlepszy wynalazek przyznaną przez Pierwszy Irański Instytut Badaczy i Wynalazców (FIRI). Drugi wynalazek z Politechniki Lubelskiej „Sposób i urządzenie do generacji nierównowagowej plazmy niskotemperaturowej” otrzymał srebrny medal targów w Genewie, a ponadto nagrodę za Najlepszy Wynalazek Międzynarodowy od Krajowej Rady ds. Badań Naukowych z Tajlandii.

Wśród zwiedzających największe zainteresowanie wzbudzały dwa wynalazki w postaci przyciągających oko prototypów – model statku powietrznego (tzw. drona) i automatycznie regulowane lustro. Statek powietrzny miał

Z prezes Urzędu Patentowego RP Alicją Adamczak stoją od lewej: Piotr Terebun (Politechnika Lubelska), Bartosz Ambrozkiewicz (Politechnika Poznańska) Michał Kwiatkowski (Politechnika Lubelska), Zbigniew Czyż (Politechnika Lubelska), Łukasz Richter (Instytut Chemii Fizycznej PAN w Warszawie) i Paweł Kocańda (Politechnika Świętokrzyska)

Zbigniew Czyż informuje zwiedzających o swoim wynalazku

napędzane elektrycznie wirniki i mimo, że jako model zbudowany do badań nie potrafił wzbić się w powietrze, to prezentując ruch wirników twórca mógł obrazowo i precyzyjnie wyjaśniać jego zalety. Na tle istniejących konstrukcji wyróżniają go możliwość pionowego startu i lądowania, jak również obniżone zapotrzebowanie na energię w trakcie lotów dzięki zastosowaniu wirnika głównego, wytwarzającego siłę nośną poprzez autorotację.

Każdy mógł również sprawdzić sposób działania „inteligentnych lusterek”. Poprzez połączenie telefonu komórkowego, wyposażonego w bluetooth, z lusterkami, włożenie go do kieszeni koszuli i pochylenie się tak, jak robi to motocyklista przy dużych prędkościach, można było zaobserwować ruch zwierciadeł.

Wynalazek z Politechniki Świętokrzyskiej również wzbudzał zainteresowanie zwiedzających. Prezentowany film przedstawiał łazika marsjańskiego z zainstalowanymi w podwoziu mięśniami pneumatycznymi, za sprawą których zawieszenie łazika usztywnia się i zapewnia właściwości jezdne potrzebne do realizacji określonych zadań. Pozostałe dwa wynalazki, również prezentowane w formie prototypów, przyciągały przede wszystkim profesjonalistów, którzy rozmawiali z twórcami na temat konkretnych zastosowań i wykorzystania tych urządzeń w przemyśle.

44. Międzynarodowa Wystawa Wynalazków w Genewie odbyła się w dniach 13-17 kwietnia tego roku. Swoje rozwiązania zaprezentowało ponad 750 wystawców z 48 państw.

Młodzi wynalazcy nagrodzeni

Uczestnicy uroczystości w Urzędzie Patentowym RP

W Urzędzie Patentowym RP w Warszawie 10 czerwca 2016 r. uroczystie podsumowano VI edycję Ogólnopolskiego Konkursu „Student-Wynalazca”.

Na spotkanie, poza uczestnikami konkursu, zaproszeni zostali przedstawiciele uczelni, patronów honorowych, regionalnych i medialnych oraz partnerów konkursu. Prezes Urzędu Patentowego RP, dr Alicja Adamczak rektor Politechniki Świętokrzyskiej, prof. dr hab. inż. Stanisław Adamczak, dr h.c. wręczyli dyplomy i nagrody rzeczowe laureatom.

Ogólnopolski konkurs na najlepsze wynalazki młodych naukowców został rozstrzygnięty 17 lutego br.

– Konkurs cieszy się dużym zainteresowaniem i dobrze przyjętą się w środowisku akademickim. Doskonale widać, że jest stałym punktem działalności uczelni – mówi prof. Stanisław Adamczak.

W sześciu edycjach ocenie komisji konkursowej poddano łącznie 439 rozwiązań. Wyróżnieniami uhonorowano 55 wynalazków, przyznano 28 równorzędne nagrody główne, a na Międzynarodowych Wystawach Wynalazków w Genewie laureaci zdobyli 11 złotych, 11 srebrnych i 3 brązowe medale oraz liczne nagrody specjalne.

Laureaci konkursu otrzymali dyplomy i nagrody rzeczowe

Potwierdzeniem sukcesu organizacyjnego jest duża liczba uczestników, w tym roku w sumie zgłoszono 60 prac z 20 uczelni. Dużą aktywnością wykazali się studenci z Politechniki Lubelskiej – 20 projektów i Politechniki Świętokrzyskiej – 9 projektów.

Komisja konkursowa przyznała pięć równorzędnych nagród głównych i sześć wyróżnień (lista laureatów na stronie 14). W tym roku dodatkowe wyróżnienie dla jednego z uczestników przyznał również Marszałek Województwa Świętokrzyskiego.

Nagroda główna to pobyt i udział twórców nagrodzonych rozwiązań w 44. Międzynarodowej Wystawie Wynalazków w Genewie (informacja na stronie 12).

VI edycja Ogólnopolskiego Konkursu Student-Wynalazca, organizowanego przez Politechnikę Świętokrzyską od 2010 roku, odbyła się pod honorowym patronatem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministra Gospodarki, Prezes Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej oraz Narodowego Centrum Badań i Rozwoju. ▶

Młodzi wynalazcy nagrodzeni

NAGRODY GŁÓWNE

• **Michał Kwiatkowski, Piotr Terebun, Politechnika Lubelska**
„Sposób i urządzenie do generacji nierównowagowej plazmy niskotemperaturowej”

Współtwórcy:

prof. dr hab. inż. Henryka Danuta Stryczewska, dr hab. inż. Joanna Pawłat, dr inż. Jarosław Diatczyk

Podczas wystawy w Genewie rozwiązanie zdobyło srebrny medal oraz nagrodę specjalną za Najlepszy Wynalazek Międzynarodowy od Krajowej Rady ds. Badań Naukowych z Tajlandii.

• **Dawid Pietrala, Gabriel Bracha, Politechnika Świętokrzyska**
„Mięsień pneumatyczny”

Współtwórcy:

dr inż. Paweł Łaski, dr inż. Sławomir Błasiak, dr Jakub Takosoglu, prof. dr hab. inż. Janecki Dariusz

Podczas wystawy w Genewie rozwiązanie zdobyło srebrny medal oraz nagrodę specjalną Koreańskiego Stowarzyszenia Promocji Wynalazków (KIPA).

• **Zbigniew Czyż, Politechnika Lubelska**

„Urządzenie do skróconego startu i lądowania statku powietrznego, zwłaszcza wiatrakowca”

„Sposób skróconego startu i lądowania statku powietrznego, zwłaszcza wiatrakowca”

Współtwórcy:

prof. dr hab. inż. Mirosław Wendeker, dr inż. Konrad Pietrykowski

Podczas wystawy w Genewie rozwiązanie zdobyło złoty medal, a także nagrodę specjalną za najlepszy wynalazek przyznaną przez Pierwszy Irański Instytut Badaczy i Wynalazców (FIRI).

• **Łukasz Richter, Instytut Chemii Fizycznej Polskiej Akademii Nauk w Warszawie**

„Sposób nakładania analitu z roztworu na podłoże do powierzchniowo wzmocnionej spektroskopii w polu elektrycznym”

Współtwórcy:

dr Jan Paczesny, mgr Monika Książkowska-Gocalska, prof. dr hab. Robert Hołyst

Podczas wystawy w Genewie rozwiązanie zdobyło złoty medal z wyróżnieniem, a także nagrodę specjalną Koreańskiego Stowarzyszenia Promocji Wynalazków (KIPA).

• **Bartosz Ambrożkiewicz, Politechnika Poznańska**

„Układ do zmiany kąta ustawienia lusterek wstecznych pojazdu jednośladowego względem usytuowania głowy kierowcy, zespół do zmiany kąta ustawienia lusterek wstecznych pojazdu jednośladowego względem usytuowania głowy kierowcy i sposób zmiany kąta ustawienia lusterek wstecznych pojazdu jednośladowego względem usytuowania głowy kierowcy”

Podczas wystawy w Genewie rozwiązanie zdobyło złoty medal z wyróżnieniem, puchar Szwajcarskiego Automobilklubu, a także dyplom uznania od stowarzyszenia Sarjah Youth ze Zjednoczonych Emiratów Arabskich.

WYRÓŻNIENIA

• **Karol Charkiewicz, Uniwersytet Medyczny w Białymstoku**
„Biomarkery w nieinwazyjnej diagnostyce prenatalnej aberracji chromosomowej zespołu Downa”

Współtwórcy: dr hab. Agnieszka Błachnio-Zabielska, dr hab. Piotr Laufer

Gabriel Bracha i Dawid Pietrala z Politechniki Świętokrzyskiej prezentują wynalazek

• **Krzysztof Kozik, Politechnika Lubelska**

„Proteza ucha środkowego o zmiennej długości”

Współtwórcy: dr hab. inż. Rafał Rusinek, prof. dr hab. inż. Jerzy Warmiński, dr hab. n. med. Marcin Szymański, dr inż. Krzysztof Kęćik

• **Zuzanna Jańczuk, Aleksander Promiński, Uniwersytet Warszawski**

„Sposób recyklingu metali szlachetnych z materiałów odpadowych oraz zastosowanie nanocząstek metali szlachetnych uzyskanych tym sposobem”

Współtwórcy: dr Michał Wójcik, dr Wiktor Lewandowski

• **Justyna Markiewicz, Politechnika Łódzka**

„Sposób wytwarzania trwałej hydrofobowej powierzchni puchu naturalnego”

Współtwórcy: prof. dr hab. inż. Jacek Tyczkowski, mgr inż. Ryszard Kapica, Adam Małachowski, Bartosz Małachowski

• **Wiktor Matysiak, Andrzej Hudecki, Politechnika Śląska**

Cykl wynalazków:

„Materiały kompozytowe o osnowie polimerowej z nanostrukturalną i kompozytową fazą wzmacniającą”

Współtwórcy: dr hab. inż. Tomasz Tański, prof. Pol.Śl., dr inż. Marcin Bilewicz, dr inż. Marek Sroka

„Nanostrukturalny materiał kompozytowy o osnowie ceramicznej z fazą wzmacniającą i sposób jego wytwarzania”

Współtwórcy: dr hab. inż. Tomasz Tański prof. Pol.Śl.

• **Wiktoria Janas, Uniwersytet Medyczny w Lublinie**

„Sposób i urządzenie chroniące pasażerów zwłaszcza przed skutkami nadmiernych przeciążeń”

Współtwórcy: Marcin Janas

WYRÓŻNIENIE

MARSZAŁKA WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO

• **Karolina Otwinowska, Politechnika Świętokrzyska**

„Tężnik stalowych płatek cienkościennych”

Współtwórcy: dr inż. Andrzej Szychowski

Nowy projekt CEEPUS

Na posiedzeniu ministrów krajów CEEPUS w kwietniu 2016 r. w Wiedniu zaaprobowano do realizacji projekt „Research on modern systems for manufacture and measurement of components of machines and devices - stage II”, koordynowany przez rektora prof. Stanisława Adamczaka.

Program CEEPUS (Central European Exchange Programme for University Studies) jest pierwszym programem współpracy wielostronnej krajów Środkowej Europy w obszarze edukacji. Politechnika Świętokrzyska uczestniczy w programie CEEPUS od początku jego działania – od 1995 roku.

Krajami członkowskimi programu CEEPUS są: Albania, Austria, Bułgaria, Chorwacja, Czarnogóra, Czechy, Macedonia, Mołdawia, Rumunia, Polska, Słowacja, Słowenia, Serbia, Węgry, Bośnia i Hercegowina oraz Kosowo.

Zaakceptowana do realizacji sieć ma symbol CIII-PL-0007-0012-1617, a jednostką jej działania jest Katedra Technologii Mechanicznej i Metrologii na Wydziale Mechatroniki i Budowy Maszyn Politechniki Świętokrzyskiej.

W roku akademickim 2016/17 w ramach sieci będą współpracować następujące uczelnie:

1. Politechnika Świętokrzyska (Polska), Wydział Mechatroniki i Budowy Maszyn, Katedra Technologii Mechanicznej i Metrologii, JM Rektor PŚk, prof. dr hab. inż. Stanisław Adamczak, dr h.c. mult. – koordynator projektu.

2. Techniczny Uniwersytet w Wiedniu (Austria), Wydział Mechaniczny, Instytut Technik Wytwarzania i Metrologii Przemysłowej.

3. Uniwersytet w Żylinie (Słowacja), Wydział Mechaniczny, Katedra Technologii Maszyn i Automatyzacji.

4. Techniczny Uniwersytet w Koszycach (Słowacja), Wydział Mechaniczny, Katedra Automatyzacji Systemów Produkcji

5. Techniczny Uniwersytet w Ostrawie, (Czechy), Wydział Mechaniczny, Katedra Obróbki Skrawaniem i Montażu

6. Uniwersytet w Mariborze (Słowenia), Wydział Mechaniczny, Katedra Budowy Maszyn.

7. Uniwersytet Techniczny w Bratysławie (Słowacja), Wydział Materiałowo-Technologiczny w Trnawie, Katedra Obróbki Skrawaniem.

8. Uniwersytet Techniczny w Pradze (Czechy), Wydział Mechaniczny, Instytut Technologii Maszyn.

9. Techniczny Uniwersytet w Koszycach (Słowacja), Wydział Technik Wytwarzania w Presovie.

10. Politechnika Krakowska, Wydział Mechaniczny, Instytut Technologii Maszyn i Automatyzacji Produkcji

11. Uniwersytet w Nowym Sadzie, Wydział Nauk Technicznych, Instytut Inżynierii Produkcji.

12. Uniwersytet w Galati (Rumunia), Wydział Mechaniczny.

13. Uniwersytet Techniczny w Cluj-Napoca (Rumunia), Wydział Mechaniczny, Instytut Technologii Maszyn.

14. Uniwersytet w Rijece (Chorwacja), Wydział Mechaniczny, Instytut Automatyzacji Produkcji.

15. Uniwersytet w Skopje (Macedonia), Wydział Mechaniczny, Instytut Technologii Maszyn.

Współpraca uczelni istnieje w sposób formalny i nieformalny od wielu lat. W ubiegłych latach na stypendia w ramach programu CEEPUS z naszej Uczelni wyjechało kilkudziesięciu studentów i doktorantów oraz nauczycieli. Z kolei Politechnikę Świętokrzyską wizytowało kilkudziesięciu studentów i doktorantów oraz nauczycieli akademickich z uczelni zagranicznych. Stypendyści nie tylko zajmują się działaniami naukowymi i dydaktycznymi, ale także mają możliwość poznania historii i tradycji regionu.

Novatory 2015

O nagrodzonym projekcie mówi dr hab. inż. Norbert Radek

Pracownicy naukowcy Uczelni znaleźli się w gronie laureatów nagrody NOVATOR 2015 Staropolskiej Izby Przemysłowo-Handlowej.

W dziedzinie „Współpraca nauka – przemysł” statuetki otrzymali dr hab. inż. Norbert Radek z Politechniki Świętokrzyskiej i Firma Handlowa „Barwa” Jarosław Czajkowski Kielce za specjalną farbę do ochrony sezonowej. Wprowadzenie do farby na bazie nitrocelulozy specjalnych dodatków powoduje, że warstwę kamuflażu można łatwo usunąć ze sprzętu wojskowego. Co ważne: jej właściwości są dostosowane do polskich warunków klimatycznych i terenowych.

„Młody novator” to wyróżnienie dla autora nowatorskiego rozwiązania w wieku poniżej 30 lat. Otrzymał je mgr inż. Tomasz Kozior z Politechniki Świętokrzyskiej, który jest współtwórcą patentu trzpień tokarski. W projekcie jako elementy mocujące wykorzystano magnesy stałe oraz sprężysty mieszk. Efektem jest skrócenie czasu mocowania przedmiotów obrabianych.

Podczas podsumowania 10. edycji konkursu nagrody i dyplomy wręczali: Alicja Adamczak prezes Urzędu Patentowego RP, Andrzej Arendarski prezes Krajowej Izby Gospodarczej, Adam Jarubas marszałek województwa świętokrzyskiego i Andrzej Bętkowski wicewojewoda świętokrzyski.

W trakcie gali prof. Bogdan Antoszewski odebrał dla Politechniki Świętokrzyskiej „Certyfikat Staropolski – Rzetelny Partner”. ▲

Gratulacje od prezesa KIG Andrzeja Arendarskiego przyjmuje mgr inż. Tomasz Kozior

Krótko

O przyszłości edukacji

9 marca br. Kuratorium Oświaty w Kielcach po raz kolejny zorganizowało, wspólnie z Politechniką Świętokrzyską, naradę szkoleniową skierowaną do przedstawicieli organów prowadzących i dyrektorów szkół ponadgimnazjalnych z województwa świętokrzyskiego.

Zgodnie z tradycją podczas narady rektor prof. Stanisław Adamczak wręczył okolicznościowe lampy naftowe oraz dyplomy dyrektorom szkół, których absolwenci najliczniej zasilili szeregi braci studenckiej Politechniki Świętokrzyskiej. W tym roku pierwsze miejsce zajęło Technikum nr 4 w Zespole Szkół Elektrycznych w Kielcach. W powiecie kieleckim najlepiej w rankingu wypadła placówka z Bodzentyna, Liceum Ogólnokształcące im. Józefa Szermentowskiego w Zespole Szkół Ponadgimnazjalnych nr 1. **Kamil Dziewit**

Sukces chóru

Akademicki Chór Politechniki Świętokrzyskiej zdobył wyróżnienie w XXXV Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Cerkiewnej „Hajnowka 2016” w Białymstoku.

Podczas imprezy prezentowane są wysokie wartości artystyczne i duchowe muzyki cerkiewnej. W tegorocznej edycji, w dniach 17-22 maja, wzięły udział 33 chóry w pięciu kategoriach: chóry parafialne, chóry amatorskie świeckie, chóry dziecięco-młodzieżowe, chóry uczelni muzycznych oraz chóry zawodowe.

Chór Politechniki Świętokrzyskiej zaprezentował pięć utworów. Wielogodzinne próby, zaangażowanie chórzystów, a przede wszystkim praca dyrygent Małgorzaty Banasińskiej-Barszcz zaowocowały zdobyciem wyróżnienia.

Najlepszy w kategorii chórów amatorskich świeckich był Chór Politechniki Gdańskiej – zwycięzca II Ogólnopolskiego Przeglądu Chórów Akademickich „Święty Krzyż 2015”, organizowanego przez naszą Uczelnię.

Przedsiębiorczość niejedno ma imię

O dobrych praktykach z różnych dziedzin biznesu mówiono podczas Międzynarodowego Seminarium Naukowego „Przedsiębiorczość jako szansa rozwoju gospodarczego”.

Dyrektor ds. projektów strategicznych dr Włodzimierz Grochał ze Świętokrzyskiego Centrum Innowacji i Transferu Technologii Sp. z o.o. przedstawił projekty realizowane przez ŚCITT. Kierownik Ośrodka Ochrony Własności Intelektualnej Politechniki Świętokrzyskiej Paweł Kocańda ukazał własność intelektualną jako jeden z filarów rozwoju

Uczestnicy seminarium

W spotkaniu wzięli udział goście specjaliści: Orest Mukha – zastępca dyrektora Lwowskiego Centrum Nauki, Innowacji i Informatyzacji Politechniki Lwowskiej, który wygłosił prelekcję dotyczącą realizacji projektów naukowo-badawczych na Ukrainie. Z kolei dr Aliaksandr Pilatov z Białoruskiego Narodowego Uniwersytetu Technicznego w Mińsku mówił o zgazowaniu biomasy jako metodzie wytwarzania energii elektrycznej.

przedsiębiorstwa, a Karol Kaleta ze Stowarzyszenia Edukacja przez Internet starał się udowodnić studentom, że aktywność jest kluczem do kariery.

Seminarium zorganizowało Studenckie Koło Naukowe WZiMK „ZIPPER” oraz Świętokrzyski Instytut Rozwoju Nauki i Przedsiębiorczości. Przedsięwzięciu patronował Marszałek Województwa Świętokrzyskiego.

Katarzyna Ćwikła

Inżynieria danych – studia z przyszłością

Kierunek inżynieria danych uzyskał certyfikat Ogólnopolskiego Konkursu i Programu Akredytacji Studia z przyszłością.

W opinii Komisji oceniającej certyfikowany kierunek studiów prowadzony jest zgodnie z najwyższymi standardami jakościowymi obowiązującymi w szkolnictwie wyższym. Wyróżnia się na rynku edukacyjnym nowoczesną koncepcją kształcenia, dostosowaniem

do potrzeb rynku pracy i oczekiwań otoczenia społeczno-gospodarczego.

Dzięki nowatorskiemu, prorozwojowemu, nieszablonowemu programowi kształcenia kierunku inżynieria danych, absolwent ma szansę zdobyć kompetencje, wiedzę i umiejętności praktyczne o wysokim poziomie użyteczności rynkowej i znaczącej wartości aplikacyjnej, umożliwiające mu planowanie przyszłej kariery i stwarzające dobre perspektywy zawodowe.

Najmłodszy wydział – w ekstraklasie

Wydział Inżynierii Środowiska, Geomatyki i Energetyki Politechniki Świętokrzyskiej, decyzją Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów Naukowych, otrzymał uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie inżynieria środowiska.

Jest to czwarty Wydział Politechniki Świętokrzyskiej, który uzyskał pełnię uprawnień akademickich. To potwierdzenie, że Wydział Inżynierii Środowiska, Geomatyki i Energetyki gwarantuje odpowiednio wysoki poziom prowadzenia studiów doktoranckich, przeprowadzania przewodów habilitacyjnych, postępowań o nadanie tytułu profesora i występowania z wnioskiem o nadawanie stopnia naukowego doktora honoris causa.

Najmłodszy wydział

Sukces jest tym większy, że Wydział Inżynierii Środowiska, Geomatyki i Energetyki jest najmłodszym w strukturze Politechniki Świętokrzyskiej. Został utworzony z dniem 1 września 2012 roku w wyniku podziału Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska na dwie nowe jednostki. To konsekwencja realizowanej przez władze Uczelni misji i strategii rozwoju, jak również wywiązania się z zobowiązań zawartych w projekcie „ENERGIS – Budynek Dydaktyczno-Laboratoryjny Inżynierii Środowiska, Politechnika Świętokrzyska, Kielce”, współfinansowanego ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko.

Efektom realizacji projektu było powstanie energooszczędnego budynku dydaktyczno-laboratoryjnego ENERGIS, zasilanego z odnawialnych źródeł energii. Daje on możliwość obserwacji i bieżącego monitoringu efektów energooszczędnych, sterowania, bilansowania zysków i strat energetycznych obiektu, parametrów środowiska wewnętrznego, efektywności pracy systemów fotowoltaicznych, solarnych oraz pomp ciepła.

Kadrę dydaktyczną Wydziału Inżynierii Środowiska, Geomatyki i Energetyki stanowi 76 pracowników naukowo-dydaktycznych, w tym 14 pracowników z tytułem profesora lub stopniem doktora habilitowanego zatrudnionych w Politechnice Świętokrzyskiej jako podstawowym miejscem pracy. Od września 2012 do marca 2016 roku trzy osoby uzyskały tytuł profesora nauk technicznych, dwie osoby otrzymały stopień doktora habilitowanego, 11 pracowników uzyskało

Budynek ENERGIS – siedziba Wydziału Inżynierii Środowiska, Geomatyki i Energetyki

stopień doktora nauk technicznych, a 13 ma otwarte przewody doktorskie. Rozwojowi kadry sprzyjało posiadanie przez Wydział Inżynierii Środowiska, Geomatyki i Energetyki uprawnień do doktoryzowania w dziedzinie nauk technicznych w dyscyplinie inżynieria środowiska.

Efektom prowadzonych prac naukowo-badawczych jest znaczący dorobek publikacyjny oraz liczne patenty. W ocenie parametrycznej jednostek naukowych w 2014 r. Wydział Inżynierii Środowiska, Geomatyki i Energetyki uzyskał kategorię „B”.

Działalność dydaktyczna WIŚGiE obejmuje kształcenie na kierunkach inżynieria środowiska (studia stacjonarne i niestacjonarne I i II stopnia) oraz geodezja i kartografia (studia stacjonarne i niestacjonarne I stopnia). W roku akademickim 2016/2017 planowane jest uruchomienie kształcenia na kierunku odnawialne źródła energii (studia stacjonarne i niestacjonarne I stopnia) oraz studia doktoranckie (studia III stopnia) w dyscyplinie inżynieria środowiska.

OZE – nowy kierunek kształcenia

Począwszy od roku akademickiego 2016/2017 Wydział Inżynierii Środowiska, Geomatyki i Energetyki Politechniki Świętokrzyskiej uruchamia nowy kierunek kształcenia: odnawialne źródła energii. Jest to kierunek interdyscyplinarny, łączący zagadnienia związane z energetyką i inżynierią środowiska, budownictwem autonomicznym i zrównoważonym energetycznie.

Absolwenci kierunku OZE będą posiadali wiedzę z zakresu nauk technicznych, odnawialnych źródeł energii oraz nauk matematyczno-przyrodniczych, w zakresie zaawansowanych technologii, metodologii badań procesów eksploatacji urządzeń i instalacji w odnawialnych źródłach energii.

Absolwenci zdobędą umiejętności w projektowaniu i wykonawstwie systemów i instalacji OZE, w szczególności fotowoltaicznych i słonecznych, turbin i urządzeń wiatrowych i wodnych, związanych z technologiami geotermalnymi, biomasowymi i biogazowymi. Uzyskają ugruntowaną wiedzę w zakresie stosowania pomp ciepła, możliwości akumulacji energii cieplnej oraz wykonywania konstrukcji energooszczędnych, pasywnych i aktywnych energetycznie. Będą przygotowani do projektowania, wykonawstwa i eksploatacji instalacji sanitarnych, ogrzewnictwa, wentylacji i klimatyzacji sterowanych automatycznie przez systemy informatyczne, w tym BMS. Będą posiadali wiedzę niezbędną do planowania i projektowania instalacji OZE w oparciu o ekologiczne źródła.

Absolwenci znajdą zatrudnienie w przedsiębiorstwach budowlanych, instalacyjnych, jednostkach administracji lokalnej i centralnej, w biurach projektowych oraz instytucjach naukowo-badawczych. Będą mogli być zatrudnieni, jako specjaliści w zakresie odnawialnych źródeł energii w instytucjach specjalizujących się w upowszechnianiu zaawansowanych technologii, racjonalnego wdrażania OZE, problematyki energetycznej. ▲

Awanse naukowe pracowników

DOKTOR HABILITOWANY NAUK TECHNICZNYCH

Dr hab. inż. Leszek Cedro

Stopnie naukowe:

2016 r. – doktor habilitowany nauk technicznych w dziedzinie sterowanie maszynami i procesami, VŠB – Technical University of Ostrava;

2007 r. – doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn, specjalność: identyfikacja układów automatyki, Politechnika Świętokrzyska, Wydział Mechatroniki i Budowy Maszyn;

1997 r. – magister inżynier, Politechnika Świętokrzyska, Wydział Mechaniczny.

Tytuł rozprawy habilitacyjnej:

„Application of differentiating filters to the identification and control of non-linear systems”.

Obszary działalności naukowej:

Zainteresowania naukowe obejmują teorię sterowania i metody identyfikacji. Realizuje zadania z zakresu filtracji różniczkującej w systemach czasu rzeczywistego dla kontrolerów Crio i PXL, modelowania dynamiki układów mechanicznych, zastosowania filtrów różniczkujących w algorytmach sterowania i identyfikacji on-line.

Dorobek naukowy:

Jest autorem lub współautorem blisko 50 prac naukowych, opublikowanych w czasopiśmie naukowych i naukowo-technicznych oraz referatów konferencyjnych. Współautor 2 podręczników akademickich i 1 skryptu dydaktycznego.

Autor i współautor 2 patentów. Promotor ponad 50 prac inżynierskich i magisterskich. Wykonawca 4 grantów MNiSW oraz NCBR.

Przebieg pracy zawodowej:

1997 r. – asystent, Katedra Mechaniki, Wydział Mechatroniki i Budowy Maszyn, Politechnika Świętokrzyska;

2007 r. – adiunkt, Katedra Automatyki i Robotyki, Wydział Mechatroniki i Budowy Maszyn, Politechnika Świętokrzyska.

DOKTORZY NAUK TECHNICZNYCH

Dr inż. Dominik Dudek

Stopnie naukowe:

2016 r. – doktor nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn, Politechnika Świętokrzyska, Wydział Mechatroniki i Budowy Maszyn, promotor dr hab. Sławomir Spadło, prof. PŚk.

2007 r. – magister inżynier, Politechnika Świętokrzyska, Wydział Mechatroniki i Budowy Maszyn, specjalność technika uzbrojenia.

Temat pracy doktorskiej:

„Badania wpływu warunków drżenia elektroerozyjnego trepanacyjnego na efekty obróbki”.

Celem pracy było określenie wpływu nastaw obrabiarki tj. czasu impulsu, czasu przerwy, wartości natężenia prądu wyładowania oraz sposobu przepływania szczeliny międzyelektrodowej na jakość technologiczną obróbki, określoną poprzez parametry SGP, wydajność oraz dokładność obróbki. Zrealizowano eksperyment obejmujący badanie wpływu: różnych wariantów podawania cieczy roboczej w strefę obróbki, zmienne nastawy obrabiarki (wartości natężenia prądu wyładowania, czasu przerwy oraz czasu impulsu). Badania eksperymentalne pozwoliły na analizę wpływu parametrów wejściowych na wartości wydajnościowych wskaźników użytkowych obróbki elektroerozyjnej na parametry chropowatości powierzchni, parametry zarysów walcowości. Dodatkowo dokonano analizy wpływu kierunku podawania cieczy roboczej w strefę obróbki na: topografię powierzchni, stan technologicznej warstwy wierzchniej oraz prędkość drżenia. Uzyskano wyniki stanowiące podstawę doboru parametrów obróbki elektroerozyjnej z uwagi na założone efekty technologiczne.

Przebieg pracy zawodowej:

2011 r. – operator maszyn numerycznych w Iskra Centrum Narzędzi Specjalnych Sp. z o.o. w Kielcach;

2013 r. – asystent, Politechnika Świętokrzyska, Wydział Mechatroniki i Budowy Maszyn, Katedra Technik Komputerowych i Uzbrojenia, Zakład Materiałoznawstwa i Technologii Amunicji.

Dr inż. Anna Rębosz-Kurdek

Stopnie naukowe:

2016 r. – doktor nauk technicznych w dyscyplinie mechanika, specjalność optymalizacja konstrukcji, Politechnika Świętokrzyska, Wydział Mechatroniki i Budowy Maszyn, promotor dr hab. inż. Dariusz Bojczuk, prof. PŚk. Praca doktorska wyróżniona uchwałą Rady Wydziału Mechatroniki i Budowy Maszyn.

2008 r. – magister inżynier, kierunek zarządzanie i inżynieria produkcji, specjalność inżyniersko-menedżerska, Politechnika Świętokrzyska Wydział Zarządzania i Modelowania Komputerowego.

Temat pracy doktorskiej:

„Optymalizacja konstrukcji prętowych przy zastosowaniu pochodnej topologicznej i skończonych modyfikacji topologii”.

Praca dotyczy optymalnego projektowania konstrukcji prętowych z materiału liniowo-sprężystego przy wykorzystaniu koncepcji opartej na pochodnej topologicznej oraz koncepcji opartej na skończonych zmianach topologii. W przypadku kratownic rozpatrywano problem minimalizacji kosztu konstrukcji przy warunku sztywnościowym. Zaproponowano warunki modyfikacji topologii konstrukcji przez wprowadzenie nowego pręta, sformułowane na podstawie pochodnej topologicznej, które następnie wykorzystano do opracowania algorytmów optymalizacji kratownic. Analizowano także problem maksymalizacji obciążenia krytycznego przy wyboczeniu oraz maksymalizacji wybranej częstotliwości poprzecznych drgań własnych przy warunku nałożonym na maksymalny dopuszczalny koszt konstrukcji prętowej.

Dorobek naukowy:

Współautorka 2 artykułów w czasopiśmie notowanych na liście filadelfijskiej, 2 publikacji w materiałach konferencji o zasięgu międzynarodowym, a także autorka lub współautorka kilku prac w materiałach konferencji krajowych.

Przebieg pracy zawodowej:

2008 r. – asystent, Politechnika Świętokrzyska, Wydział Zarządzania i Modelowania Komputerowego, Katedra Inżynierii Produkcji, Zakład Metod Optymalizacji.

Z cegłą za pan brat

Z cegiel można zbudować interesujące konstrukcje

CEGŁA – takie było hasło II Warsztatów Architektonicznych 1m3, zorganizowanych w dniach 11-15 maja w Kielcach przez studentów Politechniki Świętokrzyskiej i Stowarzyszenie Architektów Polskich.

Cel? – odejść od komputerów oraz teorii i pokazać przyszłym architektom jakie możliwości ma jeden z najczęściej wykorzystywanych materiałów budowlanych. Przez cztery dni trzydziestu studentów z całej Polski miało okazję zbudować swoje pierwsze struktury z cegły, pracując pod okiem znakomitych tutorów z Polski i z zagranicy.

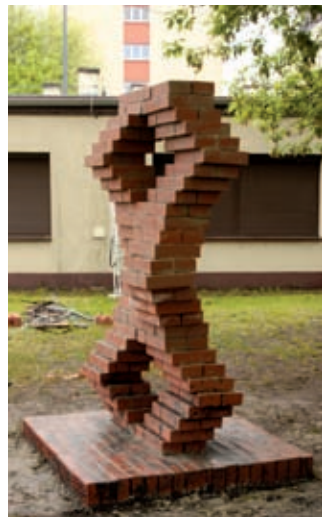
Pierwsza edycja poświęcona betonowi pokazała, że wiedza nabywana na uczelniach nie wystarcza, a młodzi architekci chcą eksperymentować i tylko czekają na taką możliwość. Potwierdziła to druga edycja, podczas której studenci od razu porzucili kartki, ołówki i przeszli do tworzenia in-situ, czyli w terenie. Pod okiem zawodowego murarza mogli wprowadzić w życie swoje koncepcje.

Warsztaty przeprowadzono dzięki firmie Wienerberger, która dostarczyła prawie 5 m³ cegły oraz wsparciu technicznemu firmy Anna-Bud. Efekty można oglądać na facebooku 1m3.

Grzegorz Krzemień

Studentki przy pracy i jej efekt

Motoryzacyjne zawody o puchar dziekana

Ostatnich wskazówek studentom udziela prof. Tomasz Stańczyk

Symulacja poślizgu samochodu sprawiła zawodnikom spore trudności

Członkowie koła naukowego Klakson wyprowadzili z laboratoriów pojazdy, które na co dzień służą do celów naukowych, aby zbadać umiejętności i technikę jazdy studentów.

Zawody odbyły się na terenie małego kampusu Uczelni w Dąbrowie k. Kielc. Drużyny rywalizowały w trzech konkurencjach: jazda po wyznaczonym torze z trolejami symulującymi uślizg tylnej osi w samochodzie przednionapędowym, jazda zręcznościowa po wyznaczonym torze z talerzem Stewarta oraz zmiana koła w samochodzie. We wszystkich konkurencjach liczył się czas realizacji.

Do zawodów zgłosiło się pięć 6-osobowych drużyn. Zwycięzili gospodarze zawodów, członkowie SKN Klakson w składzie: Damian Frej, Przemysław Gajewski, Tomasz Kuzia, Tomasz Książkiewicz, Paweł Piwowarczyk i Mateusz Wojda.

Drużyny, które zajęły miejsca na podium, otrzymały puchary ufundowane przez dziekana Wydziału Mechatroniki i Budowy Maszyn prof. Zbigniewa Korubę. Prezes koła Przemysław Gajewski zapowiedział kolejne edycje zawodów. ▲

Kielce oczami studentów architektury

Studenci architektury Politechniki Świętokrzyskiej dostrzegają nieustanną potrzebę przeobrażeń tkanki Kielc, projektując na zajęciach kubatury i przestrzenie publiczne usytuowane w strefie śródmiejskiej.

Jednym z motywów przewodnich w ramach przedmiotu prowadzonego przez Magdalenę Wojnowską-Heciak – Projektowanie zieleni i małych

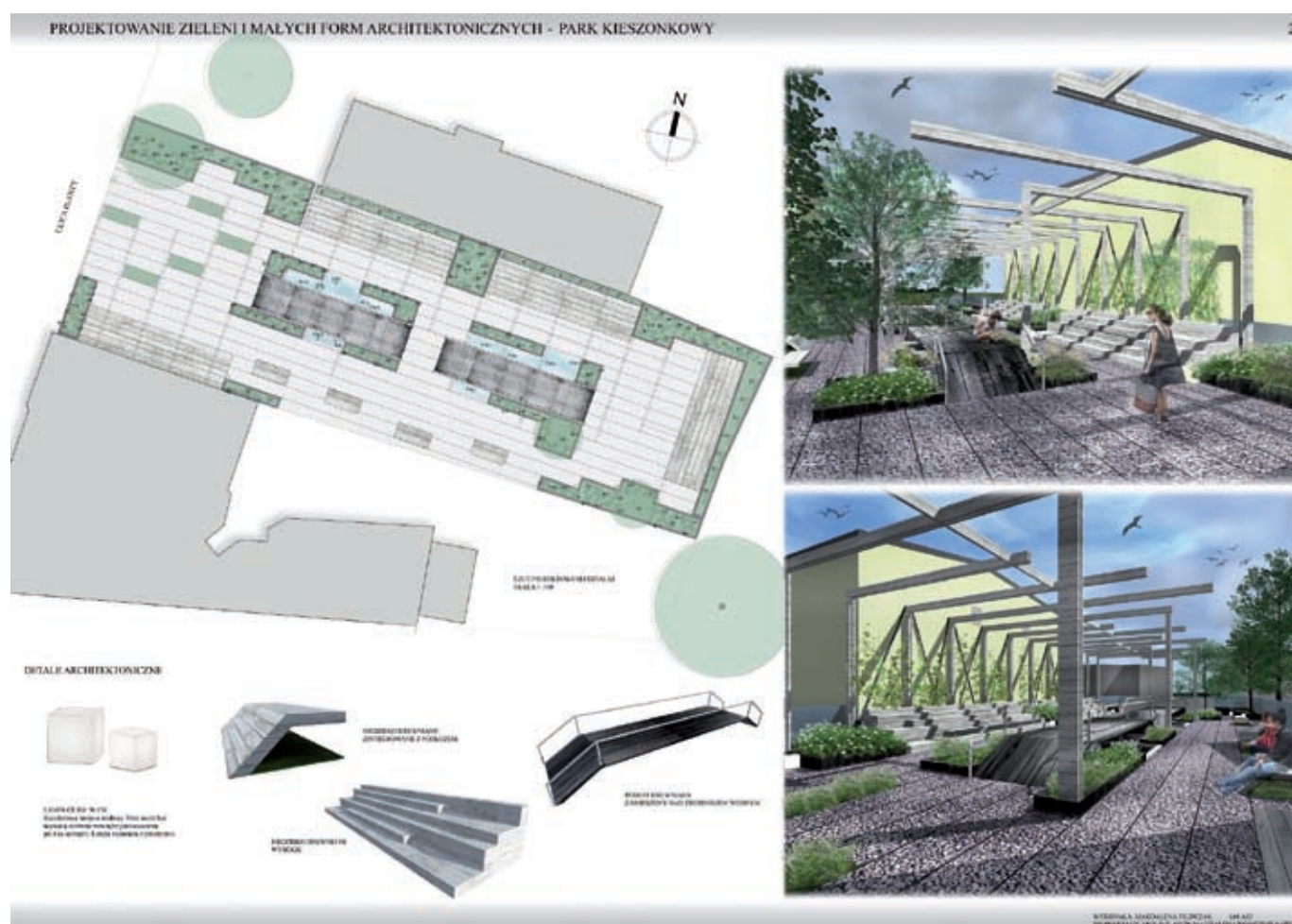
form architektonicznych – było znalezienie obszaru w centrum Kielc, który wymaga interwencji architekta. Studenci wytypowali około 30 takich miejsc i stworzyli własne wizje ich modernizacji.

Zaprezentowane projekty tworzą miejsca charakterystyczne, budując nową tożsamość. Łączy je dodatkowo harmonijne zaaranżowanie przestrzeni przez wykorzystanie rodzimych gatunków roślin oraz zapewnienie

przebiegu procesów biologicznych w projektowanym otoczeniu.

Studenci z Wydziału Budownictwa i Architektury Politechniki Świętokrzyskiej mają świeże spojrzenie na problemy przestrzenne miasta, a ich prace mogą być inspiracją i bazą pomysłów.

Prezentujemy jedno z najciekawszych prac.

Centrum Kielc przy ulicy Planty – autor: Magdalena Filipczak

Projektowany obszar zlokalizowany jest w samym centrum Kielc przy ulicy Planty, gdzie obecnie wykorzystywany jest jako parking samochodowy. Ideą projektu jest stworzenie parku kieszonkowego, usytuowanego pomiędzy dwoma budynkami.

Wnętrze parku ma charakter dość minimalistyczny, przez co tworzy się przestrzeń, która stwarza atmosferę ciszy i spokoju, miejsca do wypoczynku oraz integracji

pobliskich mieszkańców oraz osób z „zewnątrz”. Głównymi materiałami wykorzystanymi w założeniach projektu są: drewno oraz żwir (zastosowany w podłożu).

Projekt utrzymany jest w kontrastowych kolorach: białym (zastosowanym przy wykonaniu siedzisk i pergoli) oraz czarnym (wykorzystanym przy wykonaniu podestów nad niewielkimi zbiornikami wodnymi oraz rabatami z roślinnością).

Całość projektowanego obszaru przekryta jest pergolą, wykonaną z lekkiej konstrukcji drewnianej. Na działce zostaną posadzone dwa drzewa, oprócz nich znajdą się tam byliny oraz krzewy w kolorystyce białej oraz odcieniach fioleto. Przy ścianach budynków zastosowane zostaną pnącza, które z czasem mają utworzyć zielone ściany.

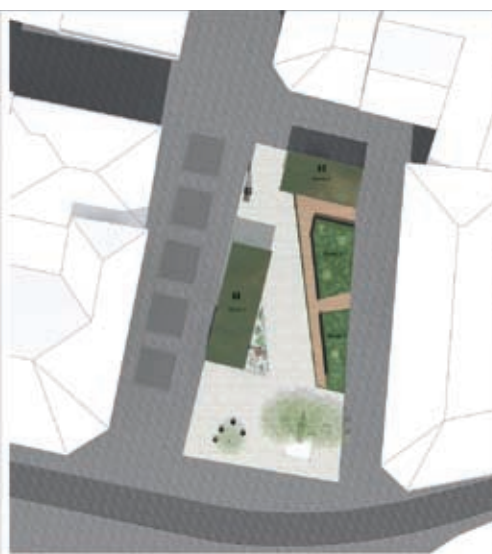

Skrzyżowanie ul. Wesołej i Św. Leonarda – autor: Magdalena Brzezowska

Działka zlokalizowana przy skrzyżowaniu ulicy Wesołej i ulicy Świętego Leonarda. Ideą projektu jest stworzenie miejsca atrakcyjnego, z walorami krajobrazowymi w przestrzeni miejskiej – parku kieszonkowego. Projekt powstał na podstawie trzech kroków – część funkcjonalna – wyznaczenie ciągów komuni-

kacyjnych dla pieszych, część walorowa – wykreślenie wysp, w których będzie dominował jeden z trzech kolorów (biały, żółty, czerwony) zarówno w roślinności jak i małej architekturze, oraz część trzecia – przyrodnicza, w której dobrano gatunki roślin pod względem pór kwitnienia, koloru kwitnienia.

Dokonano selekcji gatunków roślin w taki sposób, aby każdy kolor kwitnienia rośliny był widoczny w każdej porze roku oraz uwzględniając przy tym wysokość rośliny – drzewo, krzew bądź bylina (np. wiosną kwitnie białe drzewo, żółty krzew i czerwona bylina – zasada uzupełniania).

Plac Św. Tekli – autor: Mateusz Kamola

Projekt zakłada modernizację małego rynku w Kielcach. Główną ideą było stworzenie ogólnodostępnej przestrzeni miejskiej z zielenią oraz pawilonami, które jednocześnie wpiszą się w otaczający kontekst. Układ

placu zaprasza przechodniów do środka oraz odsłania ważny element przestrzeni jakim jest barokowa figura św. Tekli.

Prosta forma pawilonów oraz małej architektury nie konkuruje z otoczeniem

i ma spójny charakter. Przestrzeń została ożywiona poprzez zaprojektowanie zieleni składającej się z różnych gatunków traw oraz krzewów.

„Starami” do Indii – 40 lat temu

Uczestnicy wyprawy „India`76” szykują nocleg na półce skalnej przy drodze w Hindukuszu, Iran

W dniach od 3 do 5 czerwca 2016 roku uczestnicy wyprawy naukowo-badawczej studentów i młodych pracowników nauki Politechniki Świętokrzyskiej „India’76” obchodzili jubileusz 40-lecia ekspedycji.

Dwie osoby z tamtego grona nie żyją, trójka spośród 13 obecnych na spotkaniu przyjechała z zagranicy: dwie osoby z Kanady, jedna ze Szwajcarii. W auli Politechniki zaprezentowaliśmy slajdy sprzed lat, na kameralnych spotkaniach wspominaliśmy szczegóły, po które często trzeba było sięgać do kronik, spisywanych w trakcie wyjazdu.

Programy naukowe

10 lipca 1976 r. o godz. 15.30 wyruszyły spod hotelu asyntenckiego dwa „stary 200” z 23-osobową obsadą. Wyprawie przyświecały cele naukowe i poznawcze, trasa wiodła do Indii.

Program naukowy Studenckiego Koła Naukowego „Dewon” obejmował obserwację i dokumentację fotograficzną ciekawych form geologicznych, zbieranie okazów skał i minerałów dla celów dydaktycznych przedmiotu Geologia inżynierska i petrografia, pobranie prób gruntów na terenie budowy zaporę wodnej na rzece Szatt al-Arab w miejscowości Basra w Ira-

ku, prowadzonej przez polskich specjalistów. Obserwowaliśmy i fotografowaliśmy formy skalne niespotykane w Polsce. W Azji, w górzystych terenach Turcji, Iranu, Iraku, Syrii, Afganistanu, Pakistanu, towarzyszyły nam kolorowe góry o różnych odcieniach barw od białej, żółtej poprzez czerwoną, brązową do zielonej i czarnej w zależności od zawartości i stopnia utlenienia związków żelaza w skałach.

Systematycznie wyruszyliśmy w góry na poszukiwanie eksponatów dla Laboratorium petrografii, ale z reguły nie trzeba się było trudzić daleko, gdyż wspaniałe okazy leżały tuż przy drodze, często naniesione przez rwące strumienie górskie. Najbardziej zafascynowanym zbieraczem, oprócz zobligowanych do tego członków SKN „Dewon”, okazał się być lekarz wyprawy dr Tadeusz Szotko.

Do najciekawszych napotkanych formacji w Turcji należały: słupy bazaltowe w pobliżu góry Ararat, tufy wulkaniczne w Göreme, na roślinach wykrystalizowane sole w wyschniętym jeziorze Tuz; w Afganistanie: naturalne skalne zaporę wodne z trawertynu w dolinie Band-i-Amir, formacje piaskowcowe w dolinie Bamyan; w Iranie wydmy barchanowe w okolicach Abadanu; różnorodne unikatowe okazy skał i minerałów na całej trasie przejazdu.

W miejscowości Basra w Iraku odwiedziliśmy polskich specjalistów firmy „Budimex”,

budujących zaporę wodną na rzece Szatt al-Arab. Członkowie koła „Dewon”, przy współpracy ekipy prowadzącej wiercenia, na terenie budowy pobrali próbki gruntu. Badania ich właściwości fizycznych i mechanicznych stały się później tematem pracy dyplomowej na Wydziale Budownictwa Lądowego.

Program naukowy SKN „Klakson” obejmował przebadanie poszczególnych podzespołów w samochodach „star 200”, stwierdzenie wad i zalet rozwiązań konstrukcyjnych, ich przydatność w trudnych warunkach klimatycznych i drogowych. Trasa wyprawy przebiegała w strefach klimatu umiarkowanego, poprzez łagodny śródziemnomorski, suchy pustyński do gorącego podzwrotnikowego.

„Stary” pokonywały wygodne autostrady, szutrowe wyboiste drogi, pustynne bezdroża, górskie serpentyny. Niejednokrotnie samochody musiały klaksonem sygnalizować o sobie nadjeżdżającym z przeciwka. Liczne mijanki na wąskich półkach skalnych zapierały dech w piersiach. Zdarzało się, że gdy hamulce się przegrzały, hamowanie odbywało się jedynie silnikiem.

Nieocenione okazały się kompetencje i doświadczenie zawodowe Zbyszka Karbowniczka, kierowcy i mechanika samochodowego z Zakładów Doświadczalnych FSC „Star”. Wielokrotnie wybawiał nas z kłopotów. Gdy

w Afganistanie wjeżdżaliśmy górską drogą do Bamyana na wysokość 2550 m n.p.m., warszawski kierowca Krzysiek zbyt późno wrzucił drugi bieg na stromym zboczu. Bieg nie zaskoczył, od sprzęgła buchnęło dymem, samochód zaczął się staczać do tyłu. Przytomny Karbowniczek wyskoczył z szoferki i błyskawicznie podrzucił kamienie pod tylne koła ciężarówki. Pomógł mu w tym Włodek Różga.

Regularnie odbywały się przeglądy samochodów. Każdy miał książkę dziennych przebiegów, zapisywany był kilometr oraz wszelkie usterki i propozycje ulepszeń. Wyniki badań i obserwacji zostały zawarte w obszernym sprawozdaniu dla Fabryki Samochodów Ciężarowych w Starachowicach, która nosiła się z zamiarem eksportu samochodów „star 200” na rynki azjatyckie.

Niezapomniane wrażenia

Choć przejechaliśmy razem prawie 23 000 km, dla każdego z nas godnymi zapamiętania mogły okazać się odmienne tereny i zdarzenia. Ale jesteśmy zgodni co do wyjątkowości kilku miejsc.

Dolina Bamyana, Afganistan. Leży na wysokości 2 550 m n.p.m., około 230 km na północny zachód od Kabulu, oddzielając Hindukusz od gór Koh-e Baba. Od północnej strony doliny lodowiec uformował w piaskowcu pionowe, wysokie do stu metrów i długie na półtora kilometra urwisko, w którym od IV do VIII w. ludność wykuwała nisze mieszkalne i rzeźbiła posągi Buddy. Dwa najwyższe spośród nich, 35 m i 53 m wysokości, pochodzą z VI w. Przez dolinę wiódł jeden z głównych traktów handlowych z Europy do Indii i Chin.

Gdy w miejscowości Bamyana zatrzymaliśmy się na nocleg, mieliśmy wrażenie, że w surowym zajeździe od wieków nic się nie zmieniło: gliniane ściany, prymitywne posłania na matach. Oczywiście wyobraźni widzieliśmy spoczywające za ścianą wielbłądy naszej karawany... Deszczówka zbierana do beczki na dachu karawanseraju, plastikową rurką przeprowadzona do kranu, służyła jako woda bieżąca. Wybraliśmy się do posągów Buddy, znajdujących się w wykutych dla ich osłony niszach skalnych. Posągi, wyrzeźbione w czerwonym piaskowcu, pokryte były dawniej dodatkowo tynkiem z gliny, słomy i włosia końskiego.

Wdrapaliśmy się na głowę mniejszego z nich bardzo stromymi, spiralnymi schodami, umiejscowionymi wewnątrz rzeźby. Spojrzania w dół i w dal przyprawiły o zawrót głowy.

Dolina Band-i-Amir, Afganistan. W odległości około 80 km od Bamyana, na wysokości 3000 m n.p.m., położona jest dolina Band-i-Amir, słynna z jezior o nieprawdopodobnym wprost błękitcie, od 2009 r. uznana za pierwszy w Afganistanie park narodowy. Łącuch sześciu jezior powstał dzięki spiętrzeniu wód naturalnymi zaporami wodnymi z trawertynu. Oprócz ciągu wodnego w sąsiedztwie ciekawe są również samodzielne jeziora.

Przy drodze do odwiedzanej przez turystów doliny, spotkaliśmy handlarza kamieni szlachetnych i półszlachetnych. Przepięknymi okazami lapis lazuli mogliśmy jedynie nacieszyć oczy. Zbyt drogi i rzadki to kamień, by dało się go wymienić za konserwę mięsną lub puszkę skondensowanego mleka.

Powędrowaliśmy w góry. Czuliśmy się jak w środku westernu. W czystym powietrzu docierał do nas z doliny głos dziecka płaczącego

uczestnika wyprawy. W rezultacie prawdziwie kawaleryjskiego przeżycia doświadczili jedynie Irek Pietraszek, Zbyszek Leszczyniak i Zdzichu Piasta. Pozostali trafili na ospałe szkapki.

Przed wyjazdem cieszyliśmy się przede wszystkim na zwiedzanie Indii – sądziliśmy, że ten kraj będzie dla nas najbardziej egzotyczny. Ale wrażenia z Afganistanu przebiły wszystkie inne. Surowy, dziki krajobraz zauroczył nas.

Persepolis, Iran. Przybyliśmy do Persepolis, ruin stolicy Imperium Perskiego, założonej w V w. p.n.e. przez Dariusza. Świątynia trwała około 200 lat. W 330 r. p.n.e. zostało ono spalone przez wojska Aleksandra Wielkiego, prawdopodobnie w odwecie za zniszczenie Akropolu. Ostały się imponujące kolumny, reliefy, skalne elementy dekoracyjne.

Tuż obok ruin znajdowała się scena, na której w sezonie letnim trzy razy w tygodniu odbywały się imprezy „światło i dźwięk” z udziałem

Z górą Ararat w tle, od lewej: Wacław Gowin, Arkadiusz Sadowski, Elżbieta Barucha, Barbara Nowak, Jerzy Piotrowski, Tadeusz Orłowski, Ryszard Baran, Elżbieta Błażek, Waldemar Kucharski, Ireneusz Pietraszek, Jerzy Panczewicz, Janusz Sakra, Krzysztof Grochał, Zbigniew Leszczyniak, Zbigniew Karbowniczek, Andrzej Szymalak, Tadeusz Szotko, Włodzimierz Różga, Krzysztof Heltman, Lech Szczeciński; brak na zdjęciu fotografującego Zdzisława Piastę.

w osadzie koczowników. Kolorowe, dzikie góry zafascynowały nas; postanowiliśmy wrócić tu w przyszłości w mniejszym gronie.

Okazało się, że w czasie naszej wycieczki górskiej Tadeusz Szotko udzielił kilku tubylcom porady lekarskiej. W podzięce przynieśli kurę, ale Tadeusz jej nie przyjął. Zdecydował, że zapłatą będą przejażdżki konne dla każdego

„Baletu XX wieku” Maurice’a Bėjarta. Nie mogliśmy odzłotać, iż nie trafiliśmy na widowisko. Przedstawienia te, jak i miasteczko namiotowe były pozostałością po uroczystościach obchodów 2500 lat istnienia monarchii perskiej, zorganizowanych w październiku 1971 r. przez szacha Mohammada Rezę Pahlawi.

Wybrane przygody

Teheran by night. W Teheranie zatrzymaliśmy się na campingu położonym na obrzeżu miasta. Wieczorem pojechaliśmy jednym samochodem do centrum. Na każdym placu stał pomnik szacha, na chodnikach żebracy układali się do snu, przykrywając się kartonem. Ten widok zaszokował uczestników wyprawy. Obserwacje z wycieczki po stolicy nie odpowiadały wyobrażeniom o jednym z najbogatszych państw świata w latach 70. ubiegłego stulecia (przynajmniej w oficjalnej

Trasa przejazdu

Trasa wiodła przez Czechosłowację, Austrię, Węgry, Jugosławię, Bułgarię, Turcję, Syrię, Irak, Iran, Afganistan, Pakistan, Indie.

Kielce – Cieszyn – Trnava – Bratysława – Wiedeń – Graz – Maribor – Zagrzeb – Orašje – Belgrad – Niš – Sofía – Ljubimec – Svilengrad – Edirne – Istambuł – Izmit – Ankara – Tuz Gölü – Nevsihar – Göreme – Malatya – Tatvan – Van – Agri – Dogubayazit – Bazargan – Maku – Tabriz – Teheran – Sari – Gorgan – Bojnürd – Mashad – Taybad – Herat – Kandahar – Kabul – Peshawar – Rawalpindi – Islamabad – Lahore – Amritsar – Delhi – Mathura – Agra – Fathepur Sikri – Jaipur – Delhi – Amritsar – Lahore – Rawalpindi – Islamabad – Peshawar – Kabul – Bamyana – Band-i-Amir – Bamyana – Kabul – Kandahar – Teheran – Esfahan – Mashad – Bojnürd – Gorgan – Teheran – Isfahan – Shiraz – Abadan – Basra – Bagdad – Damaszek – Aleppo – Iskander – Adana – Mersin – Alanya – Antalya – Afyon – Bilecik – Adapazari – Istambuł – Edirne – Svilengrad – Ljubimec – Slivnica – Niš – Belgrad – Szeged – Budapeszt – Győr – Wiedeń – Ołomuniec – Cieszyn – Kraków – Kielce

„Starami” do Indii – 40 lat temu

Uczestnicy wyprawy na spotkaniu po 40 latach

propagandzie szacha Rezy Pahlawiego i jego otoczenia).

Powrót na camping trwał znacznie dłużej niż oczekiwaliśmy. Nie było żadnego oznakowania, a my nie znaleźliśmy adresu campingu. Ani na policji, ani w informacji hotelowej nie potrafiono nam wskazać kierunku. Jedyne wyjście okazało się systematyczne sprawdzanie każdej z dróg promieniście odchodzących z centralnego placu miasta. Czasami, gdy był to początek autostrady, powrót był możliwy dopiero po kilkudziesięciu kilometrach. 20 osób sflaszonych na pacy samochodu (3 były w szoferce) nie straciło humoru, śpiewaliśmy pół nocy. Nad ranem dotarliśmy wreszcie do celu – przejechaliśmy 242 km.

„Stary 200” w charakterze amfibii. Hindusi nie chcieli wpuścić „starów” do Indii twierdząc, że nie służą one do przewozu osób. Nie pomogło przedstawianie dokumentu, stwierdzającego specjalne przystosowanie pojazdów do tego celu. Obsługa punktu granicznego twardo obstawała przy tym, byśmy podróż po Indiach odbywali lokalnymi autobusami i pociągami.

O 17 zostawiono nas na granicy określając obszar, na którym mogliśmy przebywać. Ostrzeżono, że jego przekroczenie może się bardzo źle dla nas skończyć. Następnego dnia „stary” wraz z obsadą udały się w towarzystwie dwóch pograniczników do ich szefa urzędującego w Amritsar. Po drodze pojazdy debiutowały w charakterze amfibii, pokonując drogę zalaną wodami rzeki, która wystąpiła z brzegów po monsunowych deszczach. Na sporym odcinku woda sięgała burt samochodów, ale „stary” poradziły sobie z tą przeszkodą.

Wyprawa w liczbach

Uczestniczyły 23 osoby, w tym 3 kobiety; wyprawa trwała 75 dni; przejechaliśmy 22 533 km w 12 krajach; przekroczyliśmy 21 przejść granicznych; napotkaliśmy cztery morza: Marmara, Kaspjskie, Śródziemne, Zatokę Perską.

Najdłuższy przebieg nonstop na dystansie 1 208 km trwał dzień i noc – z Kabulu w Afganistanie do Taybad na granicy irańskiej; najwyższy osiągnięty punkt leżał na wysokości 3 538 m n.p.m. w drodze do Band-i-Amir w Hindukuszu w Afganistanie; najwyższą temperaturę w cieniu zmierzaliśmy w Bagdadzie w Iraku – 46°C.

Nasze argumenty w Amritsar prezentowali Zdzisław Piasta i Waclaw Gowin. Stwierdzili, że niewpuszczenie „starów” może zagrozić przyjacielskim relacjom między Indiami a Polską. Szef służby granicznej uznał, że nie było podstaw do blokowania naszego wjazdu i zruł pracownika stawiającego przeszkody tak mocno, że ten w drodze powrotnej przepuścił nas do Pakistanu bez jakiegokolwiek kontroli.

Bandyci na drodze. Na jedynym campingu w Bagdadzie spotkaliśmy wyprawę „Bari’76” studentów geodezji z krakowskiej AGH. Ostrzegali nas przed nocną jazdą przez pustynię, na której znajduje się granica między Irakiem i Syrią, z powodu grasujących tam bandytów. Tak się jednak zdarzyło, że odcinek drogi, w którym punkty graniczne obu sąsiadujących krajów oddziela 350 km pustyni, najkorzystniej było pokonać już po zmroku.

W pewnej chwili, dokładnie jak w opowieści krakowian, kierowca pierwszego samochodu wraz z towarzyszącymi mu dwoma uczestni-

kami, ujrzeli okutanego w białe zwoje Beduina z bronią, dwie beczki przy drodze i przeciągnięty między nimi łańcuch. Po błyskawicznej konsultacji kierowca dodał gazu, wóz przerwał przeszkodę i popędził w dal. To samo uczynił drugi samochód. Było po strachu. Rano okazało się, że brawurowo pokonana bariera stanowiła regularny punkt pobierania opłaty drogowej. Trzeba ją było uiścić i mocno się tłumaczyć...

Jedyna i niepowtarzalna

Trasa wyprawy okazała się być niepowtarzalną. W kilka lat po naszej ekspedycji zwiedzone tereny rozgorzały przemocą i wojnami.

W Iranie zlikwidowano pomniki Szachinszacha Rezy Pahlavi. Po monumentalnych, wpisanych na listę Światowego Dziedzictwa UNESCO, posągach Buddy w dolinie Bamyan w Afganistanie, wysadzonych w powietrze przez Talibów w 2001 r., pozostały jedynie nisze skalne. Skarby przeszłości w Muzeum Historycznym Bagdadu przez tysiąclecia wytrzymały próbę czasu, by paść ofiarą pługowców nam współczesnych. Informacje o bombardowaniach w Syrii nie pozostawiają złudzeń, co do współczesnego stanu kraju, zamożnego w czasie naszego przejazdu. Twierdza w Aleppo, pamiętająca czasy wypraw krzyżowych, została zniszczona eksplozją w 2015 r.

Tak więc zdjęcia i slajdy obiektów już dziś nieistniejących lub mocno zmienionych, zrobione przez nas przed 40 laty, mają nie tylko wartość emocjonalną, ale także dokumentalną.

**Barbara Nowak-Tschopp,
Zdzisław Piasta,
Jerzy Zbigniew Piotrowski**

Z piekła do niebia, czyli... jak piłkarze ręczni zdobyli złoto AMP

Piłkarze ręczni AZS Politechniki Świętokrzyskiej ze złotymi medalami

Szczyptorniści AZS Politechniki Świętokrzyskiej zostali mistrzami Polski uczelni technicznych.

Akademickie Mistrzostwa Polski to najważniejsza impreza sportowa w roku. Czekaliśmy na nie tym bardziej, że Politechnika Świętokrzyska była gospodarzem rozgrywek grupowych, natomiast finały odbyły się w Katowicach. Oczekiwania wobec obu kieleckich ekip piłki ręcznej – Politechniki Świętokrzyskiej oraz Uniwersytetu Jana Kochanowskiego były duże. Jako, że Kielce piłką ręczną stoją, czekaliśmy na wyniki, które pozwolą obu drużynom zakwalifikować się do wyjazdu do Katowic. Tak też się stało i w finałach mogliśmy kibicować zarówno kieleckiej Politechnice (wygrała półfinał C), jak i Uniwersytetowi.

W Katowicach utworzone zostały cztery grupy po cztery drużyny, a mecze rozgrywały się systemem „każdy z każdym”. Politechnika Świętokrzyska trafiła do grupy B z mocną Akademią Leona Koźmińskiego z Warszawy, Państwową Wyższą Szkołą Zawodową z Tarnowa i Politechniką Gdańską.

W pierwszym meczu AZS z Politechniki niespodziewanie uległ mocnej ekipie z PWSZ Tarnów 25:33. W drugim spotkaniu tego dnia z ALK Warszawa kielczanie ponownie schodzili z parkietu pokonani – 19:26. Nazajutrz rozpoczęli mocno zmotywowani i pokonali Politechnikę Gdańską aż 41:19. Dzięki korzystnemu bilansowi bramek awansowali do dalszych gier, podobnie jak koledzy z UJK, którzy po wygraniu swoich dwóch pierwszych spotkań w grupie byli pewni awansu do kolejnej rundy.

Tego samego dnia odbywały się również mecze ćwierćfinałowe, w których UJK przegrał z Uniwersytetem Warszawskim 20:30, a Politechnikę pokonał Uniwersytet Rzeszowski, późniejszy zwycięzca całych zawodów, 26:23. Co ciekawe, rzeszowianie w rozgrywanym w Kielcach półfinale C zajęli czwarte miejsce, za oboma kieleckimi uczelniami.

Los chciał, by 29 maja w Katowicach ponownie doszło do derbowego pojedynku Kielc. Do przerwy wynik 14:12 nie dawał gwarancji

Gratulacje przyjmuje kapitan drużyny Zygmunta Kamysa

zwycięstwa, jednak zawodnicy Politechniki wygrali mecz 26:21. To oznaczało grę o V miejsce w turnieju. Podopieczni Pawła Sieczki walczyli z bardzo mocnym Uniwersytetem Zielonogórskim, który w grupie zgarnął komplet zwycięstw, ale w ćwierćfinałach uległ Uniwersytetowi Szczecińskiemu.

Dzięki twardej grze w obronie i wysokiej skuteczności obu bramkarzy mogliśmy zobaczyć na boisku prawdziwie sportowe szachy. Wynik do przerwy brzmiał więc 4:8 dla UZ. W drugiej połowie kibice zobaczyli zaledwie 14 bramek. Jednak to Uniwersytet Zielonogórski z wynikiem 15:11 zapewnił sobie piąte miejsce. Politechnika Świętokrzyska musiała zadowolić się miejscem szóstym. Ekipa UJK była ósma.

Mieliśmy jednak ogromne powody do radości. Politechnika została akademickim mistrzem Polski w piłce ręcznej w klasyfikacji uczelni technicznych, wyprzedzając Politechnikę Opolską oraz AGH.

Wojciech Jaworski

Majówka w Górach Bardzkich i Żółtych

Już od 11 lat Akademicki Klub Turystyki Kwalifikowanej PTTK „SABAT” organizuje turystyczne majówki. Tegoroczny długi weekend trwał cztery dni, więc można było wybrać się w bardziej odległe zakątki.

Od 30 kwietnia do 3 maja nasza 21-osobowa ekipa gościła w malowniczych Górach Bardzkich i Żółtych w południowo-zachodniej Polsce. Występują tu ciekawe formacje skalne oraz wiele cennych zabytków. Pozostały też liczne ślady dawnego górnictwa złota i srebra.

XXIII Wyprawa Górska rozpoczęła się 29 kwietnia po południu. Trasa wiodła przez Jędrzejów i Gliwice, gdzie dołączali do nas kolejni uczestnicy. Bazę wypadową mieliśmy w Złotym Stoku.

Następnego dnia przyjechaliśmy na Przełęcz Kłodzką. Stąd niebieskim szlakiem wiedzie dość długie i strome podejście na Przełęcz pod Kłodzką Górą. Po 3 km wędrowki zdobyliśmy Kłodzką Górę (765 m) – najwyższy szczyt Gór Bardzkich. Dalej szliśmy granią przez Przełęcz Łaszczową i Ostrą Górkę. Około godz. 14 dotarliśmy do Kalwarii (11 km), gdzie znajduje się kapliczka MB Płaczącej. Do Barda (15 km) wkroczyliśmy przez gotycki kamienny most z 1515 r. i zwiedziliśmy kościół Nawiedzenia NMP z XV w. Po powrocie do Złotego Stoku zwiedziliśmy tutejszą Kopalnię Złota. Spacerując po mieście widzieliśmy kamienicę Fuggerów z 1520 r., neogotycki kościół Niepokalanego Poczęcia NMP oraz gotycki kościół cmentarny Świętej Trójcy. Wieczór zakończyliśmy imprezą integracyjną.

W niedzielę rano pojechaliśmy na Przełęcz Srebrną, oddzielającą Góry Bardzkie od Sowich. Stąd ruszyliśmy niebieskim szlakiem do Twierdzy Srebrna Góra, odwiedzając po drodze Fort Rogowy. Oprawdano nas po forcie głównym Donjon. W podziemiach uczestniczyliśmy w pokazie strzelania z muszkietu, a ze szczytu podziwialiśmy odległe widoki. Potem zwiedziliśmy Fort Ostróg (6,5 km). Dalej niebieski szlak biegnie wysokim kamiennym wiaduktem. Wiodły tędy niegdyś tory do Srebrnej Góry. Natomiast w Żdanowie znajduje się kościół św. Sebastiana z XVIII w. Następnie przez Przełęcz Wilczą i Wielką Cisową (568 m) doszliśmy do Barda (22 km), ale z przeciwnej strony niż dnia poprzedniego. Tym razem odwiedziliśmy klasztor jadowizanek z XVIII w. Wieczór spędziliśmy przy ognisku w Złotym Stoku.

W poniedziałek rano w Łądku Zdroju obejrzeliśmy kościół Narodzenia NMP z XVII w., a na rynku renesansowe i barokowe kamieniczki z okazałym ratuszem z 1537 r. W części uzdrowskiej znajduje się słynne sanatorium „Wojciech” z XVII w., gdzie degustowaliśmy wody zdrojowe. Na niebieskim szlaku mija-

Na szczycie Trojaka

W kopalni złota w Złotym Stoku

liśmy ciekawe formacje skalne, m.in. Skalne Wrota. Ze szczytu Trojaka (766 m) widać było Masyw Śnieżnika, Góry Stołowe i Sowie. W południe dotarliśmy do ruin zamku Karpień (7 km), którego pochodzenie datuje się na XI w. Z Przełęczy Karpowskiej szliśmy na południe szlakiem zielonym wzdłuż granicy polsko-czeskiej. Po 22 km marszu zdobyliśmy Kowadło (989 m) – najwyższy szczyt Gór Żółtych. Wędrowkę zakończyliśmy w Bielicach (24 km). Wieczorem urządziliśmy pożegnalne ognisko.

Ostatniego dnia wyruszyliśmy z naszej kwatery. Po 6 km wędrowki przez Żółty Jar dotarliśmy na Górę Krzyżową (489 m). Niestety, zaczął padać deszcz, więc zawróciliśmy żółtym szlakiem. Po powrocie do Złotego Stoku (10

km) zwiedziliśmy Średniowieczny Park Techniki, gdzie można zobaczyć przeróżne maszyny, dawne sprzęty do poszukiwania i obróbki złota, labirynt strachu oraz salę tortur. Po obiedzie wyjechaliśmy do Kielc.

Dziękuję wszystkim za niebywałą przyjemność wspólnej wędrowki i wspaniałą atmosferę. Szczególnie podziękowania składam na ręce Pawła Sudera i Izy Kotkowskiej-Targowskiej za pomoc organizacyjną oraz Madzi Michalskiej za pilnowanie dyscypliny. Mam nadzieję, że zobaczymy się na kolejnych klubowych imprezach. Wszystkich, którzy chcą obejrzeć relację z wyprawy, zapraszam na stronę naszego Klubu: www.aktk.kielce.pttk.pl

Hubert Danielewski – kierownik wyprawy

Politechnika Świętokrzyska

Festyn rodzinny „Politechnika Świętokrzyska dzieciom” 4-6 czerwca 2016 r.

Juwenalia 2016

